

Salkım Söğüt

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN: 3023-8757

Yıl: 3 Sayı: 26 - Eylül/2025

**Kanatlar yorulsa bile
Yorulmaz uçma hayali...**

Fotoğraf
Yasin MORTAŞ

Tayyib ATMACA ● Mehmet GÖZÜKARA ● Ali BÜYÜKÇAPAR ● Mesut BİLGİNER
Lütfi BİLİR ● Hanifi YILMAZ ● Tezay TEZCAN AKKURT ● Tuğba TEZCAN AKKURT
Kadriye KIRDÖK ● Maşide DİNÇER ● Meryem YARDIMCI KÜÇÜK ● Zekeriya ÇAKABEY
Gülçin Yağmur AKBULUT ● Resul BAYRAKTAR ● Cemal KARSAVRAN ● Faik KUMRU
Ayşenur KAMAN ● Merva GÖZÜKARA ● Eylül AYÇIL ● Kader YILMAZ
Mehmet YAŞAR / Ali AVGIN

Salkım Söğüt Edebiyat Dergisi

Kahramanmaraş
Edebiyat ve Sanat
Derneği adına
sahibi ve

Yayın Yönetmeni
Ali AVGIN

Yayın Kurulu
Lütfi BİLİR
Ali AVGIN
Zekeriya ÇAKABEY
Tezay TEZCAN AKKURT
Tuğba TEZCAN AKKURT

Kapak Fotoğrafı
Yasin MORTAŞ

Dergi Tasarım-Uygulama
Mehmet Sait AVGIN

İletişim
05322818584
www.mesder.org.tr
mesder4646@gmail.com

Adres
Tavşantepe Mahallesi
Esentepe Konutları Bitişiği
Onikişubat/Kahramanmaraş

ISSN: 3023-8757

Yıl: 3 Sayı: 26
Eylül 2025

Dergide yer verilen yazı
ve fotoğrafların hukuki
sorumluluğu ürün
sahibine aittir.

❖ SALKIM SÖĞÜT 2025/EYLÜL - SAYI 26 SUNUŞU ❖

Değerli edebiyat dostları ve sanatseverler,
Kahramanmaraş Edebiyat ve Sanat Derneği
(MESDER) olarak, edebiyatı yaşatmak ve yeni
kalemleri keşfetmek amacıyla çıktığımız bu yolda
önemli bir durakta daha bulunmanın mutluluğu-
nu yaşıyoruz. Ana sponsorumuz MADO'nun des-
teğiyle düzenlediğimiz "Ülke Geneli Geleneksel 2.
Hikâye Yazma Yarışması"nı başarıyla tamamladık.

Türkiye'nin dört bir yanından gelen 275 eser,
edebiyatın geleceğine olan inancımızı bir kez
daha güçlendirdi. Her biri, yazarının ruhundan
süzülmüş nadide birer inci tanesiydi. Bu anlamlı
katılım, misyonumuzun ne kadar kıymetli oldu-
ğunu bizlere gösterdi. Jüri üyelerimizin titiz de-
ğerlendirmeleri sonucunda, dereceye giren yazar-
larımız belirlendi. Kalemleriyle gönül dünyamıza
dokunan bu yazarlarımızı tebrik etmekten onur
duyarız.

"Nöbet Bana Düştü" isimli eseriyle zirveye yer-
leşerek birincilik ödülünü Mersine götüren de-
ğerli yazarımız Alpyaren Karaman'ı, "İnsanın
Kara Kutusu" adlı derinlikli hikâyesiyle ikincilik
ödüline layık görülen İstanbul'dan Ayşen Görele-
li Kaypak'ı, -"Kahverengi Deri Eldiven" isimli et-
kileyici çalışmasıyla üçüncülük kürsüsüne çıkan
Adana'dan Hayriye Göztaş'ı, yürekten kutluyo-
rum. Ayrıca, edebiyatın başkenti Kahramanma-
raşımıza, Elbistan'ımızdan bir ödül kazandıran
"Paslı Makas" adlı hikâyesiyle mansiyon ödülü-
nün sahibi olan kıymetli yazarımız Fadime Kire-
mitte de şehrimiz adına özel tebrik ve teşekkürle-
rimi sunuyorum.

Bu anlamlı edebiyat şöleninin gerçekleşmesini
sağlayan ana sponsorumuz MADO'ya, değerlen-
dirme sürecini büyük bir özveriyle yürüten jüri
üyelerimize ve heyecanımızı paylaşan 275 yaza-
rımızın her birine içten teşekkürlerimi sunarım.

Salkım Söğüt'ün gölgesinde daha nice yarışma-
lar tertiplemek dileğiyle...

Ali AVGIN
MESDER Kahramanmaraş
Edebiyat ve Sanat Derneği Başkanı

YÂR KAVŞAĞI

sancıların dişlerini kemirir
dudakların kan revan
içine kar yağıyor yıllardır
dünden bugüne ne kaldı

sayıyor musun

hatıraların rengi uçtu
yoldaşların yarı yolda
yâr kavşağına varmadan
kara su indi yüreklerine
senden geriye bir seda
asumanda bir boşluğa

koyuyor musun

yalan dünya arazisi
kime yeter kime yetmez
karabulutlarla gezip
yağmur kuşlarının çığlıklarını

duyuyor musun

gecenin kör aynasında
aydınlığın şavkı gizlenir
sabır tohumu çatlar
cemre düşer toprağına
gün kız oğlan kız doğar

uyuyor musun

çoktan gecene çekildin
sokaklarda inler cinler
ömrümüzden bir gün daha
geçip gidecek birazdan
düşlerini yedi renge

boyuyor musun

KAVİLLEŞMİŞTİK

Yaz bahar güz geçti kışa evrildi
Üç mevsimin üçünde de gelmedi
Ömrüm pir-i fâni yaşa çevrildi
Çok bekledim bugünde de gelmedi

Verene bağlıdır sözün değeri
Zaman çaldığını vermiyor geri
İlk göz ağrılarını değişmez yeri
İçim dışım yandığında gelmedi

Ben sona yaklaştım gün ikindiye
Ömrümü uğruna ettim hediye
Gülmeyi unuttum gül diye diye
Bir gün olsun güldüğünde gelmedi

Kerem'den yadigâr başta tacım var
Leyla'dan armağan gönül acım var
Her yaşta sevgiye ihtiyacım var
On dört Şubat gününde de gelmedi

Kelep kelep sardım sancılarımı
Bir ah'a hapsettim acılarımı
Saymadım uykusuz gecelerimi
Kan uykumu böldüğün de gelmedi

Sevip sevilmesi olsa da sevap
Ceht yetmez murada yazıyor kitap
Gözükara'm şastı her türlü hesap
"Can boğazda" dendiğinde gelmedi

GERZİM DAĞINA ÖVGÜ

Kurt avazı dolduruyor kuytuları
Belli belirsiz ışıklar
Karanlık kaplamış dört yanı
Dilimde ya Fettah

Bulutlara bakıyorum korkum yok
Pusulamı kırdım elim ile
Aralansın istiyorum düşlerim
Cebrail' in kanadı değişiyor gönlüme
Dilimde ya Fettah

Bata çıka yürüyorum
Gerzim'in zirvelerine
Geride bıraktım şeytan iğvalarını
Puhu sesleri salınıyor meşeliklere
Dilimde ya Fettah

Toprak çamur biteviye fırtına boran
Yağmur taneleri çarpıyor bedenime
Zirve uzak mı uzak
Merhametin sızısı kaplıyor alemi
Dilimde ya Fettah.

GÜLBEŞEKER

Hz. Mevlânâ'ya

Ey gül, senin aşkın bülbülün sesinde,
Sıla hasretin diner gül bahçesinde,
Bülbülün çilesi tâ-kıyamet sürer,
Vuslat bulamazsa gülün sînesinde.

Ey gül, güller hasret sana biteviye,
Bahçenden ayrıldın, bu vefasızlık niye?
Nerede nasıl şekerle hemdem oldun?
Muradın dönmek miydi, gülbeşekere?

Âşıkların feryadını sessiz isterim,
Aşkını Burak edeni sözsüz isterim,
Hüdâvend'in gülbeşekerden murâdı;
“Ey insanlar, ben sizi sizsiz isterim”

Gülsuyu içen sâkînin kadehinden,
Âzât olsun nefsinin hevesinden,
Dîvâne bu sözleri sen de iyi dinle!
Kendini seyret gönül âyînesinden.

BİR SAZ SEMAİSİNİN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

2025 yılının bir yaz günü. Yunus Emre Enstitüsü'nden, Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi'nin daveti üzerine şehrimize gelen 11 ülkenin 13 öğrencisiyle Mesder' de birlikteyiz. Önce kendilerini tanıtıyorlar ve hepimizi şşırtan kırık Türkçeleriyle Bahaettin-KARAKOÇ'un; "İhlamurlar Çiçek Açtığı Zaman" şiirinden kıt'alar okuyorlar. Daha sonra Mesder üyesi şairlerden şiirler dinliyoruz. Peşinden Sütçü İmam Üniversitesi Öğretim Üyesi Dr. Soner OKAN hocamız, sanki kemanının tellerine can vererek saz semailerini icra etmeye başlıyor. Her eser öncesi, Türk Sanat Müziğinin bu ünlü bestekârlarını bizlere tanıtarak, onların muhteşem saz eserlerini tabir yerindeyse ete-kemiğe büründürüyor. Salonda bulunanlar, her eseri gözlerini kapatarak huşû içinde dinliyorlar. Hayır, sadece dinlemekle kalmayıp, sanki yılların, asırların susuzluğunu gidermek için ruhlarını aziz bir çeşmenin musluğuna dayayıp, kana kana âb-ı hayat içiyorlardı. Onlardan biri de bendim. Nağmelerin inişleri, çıkışları, yavaşlayıp hızlanmaları, bir oktavdan başka bir oktava geçişleri, dinginlikleri, bazen çırpınışları beni bir başka âleme sürükledi. Nereye mi? Çok çok uzaklara sürükledi nedense. Kurtuluş Savaşı yıllarına. Kurtuluş Savaşı'nın bitiş yıllarına.

On sekiz yaşında; "Vatanın bize ihtiyacı var" diyerek askere gidip, II. Balkan Harbi ile başlayıp, Mustafa Kemal'in komutasında Çanakkale, Kafkas, Sina-Fi-

listin ve Kurtuluş Savaşı Cephelelerinde savaşarak, her savaştan bir yara alarak Gazi ünvanıyla köyüne dönüş yapan Ömer'e. Gazilik Madalyasını bizzat kendi eliyle göğsüne takarak; "Sen vatanî görevini layıkı ile yaptın, vatan sana minnettardır, artık evine dönebilirsin evladım" diyen Mustafa Kemal'in askeri Yanık Ömer'e.

Yanık Ömer on yıl boyunca cepheden cepheye koşuşturmuş. Bu süre zarfında birkaç mektubun dışında evinden ve ailesinden hiçbir haber alamamış. Kurtuluş Savaşı sonrası göğsünde madalyası ile köyüne dönmektedir. Tren ile köynün bağlı bulunduğu ile gelmiştir. Köyü, ilin kuş uçmaz-kervan geçmez ücra bir köşesinde. Kolunda, indiği ildeki bir bakkaldan aldığı ekmek ve helvadan ibaret azık çıkını ile yola koyulur. Aklında hep ak pürçekli anası, tarlada, bahçede gün boyu çalışmaktan elleri nasır bağlamış babası, kendisi askere giderken sekiz yaşında olan kız kardeşi Mihriban ve daha bir oyun çocuğu olan küçük kardeşi Ahmet vardır. Bütün bunların ötesinde bir de; "beşik kertme" nişanlısı Pembegül. Her gün yatağına yatarken, Allah'tan hiç değilse rüyada yüzünü göstermesi için yalvardığı Pembegül. Şimdi yirmi beş yaşındadır. Yüzü nasıldır şimdi acaba, saçları nasıl? Serpilip, gelişip, daha da bir güzelleşmiştir elleham.

Yol boyunca, tıpkı bir saz semaisinin akan, coşan nağmeleri gibi onları düşünür Ömer. Artık hayli yaşlanmış olan

anne ve babası sağ mıdır acaba? Yoksa-Allah korusun- ölmüşler midir? Hiç değilse birisi- özellikle annesi- yaşıyor olsa bari. Eskiden olduğu gibi, annesi her sabah kuşluk vakti kalkıp, çalı-çırpı ile ocağı yakıp, sabah çorbasını pişiriyor mudur yine? Babası çorbasını içer içmez elinde kazma-küreği ile yine tarlanın yolunu tutuyor mudur? Kız kardeşi evin çamaşırında, bulaşığında annesine yardım ediyor mudur? Küçük haylaz büyüyüp, uslanmış mıdır artık? Babasına tarlada bahçede yardım ediyor mudur acaba? Ya yavuklusu? Ya kendisinden umudu kesip, bir başkasına verdilerse? On yıl az bir zaman değil ki. Bu ve buna benzer olumsuz düşünceler aklına geldikçe- sanki saz semaisindeki hızlanmalar gibi- adımlarını açtığıнын, hatta neredeyse koşar adım yürüdüğüünün kendisi de farkında değil. Ağrıyan, acıyan, bacağındaki kurşun yarası mı, yoksa beynini bir örümcek ağı gibi saran kuşkuları, kaygıları mı? Melodi de açık seçik söylüyor ki, sadece hissettiriyor. Yorulup da bir ağacın gölgesine sığınıp dinlendiği zaman, sanki olumsuz düşünceler de bir nebze azalıyor. Dinlendiği süre içinde hep olumlu şeyler düşünmeye çalışıyor, sanki dinginleşiyor. Annesi yaşıyordur canım. Hatta şimdi, bir taraftan önündeki leğenin içindeki çamaşırları yıkıyordur, bir taraftan da alnında tomurcuklanan terleri elinin tersiyle silip, çamaşırları tekrar ovuyordur. Kız kardeşi arada bir leğene, ocaktaki kazandan sıcak su taşıyordur.

Küçük haylaz, ya bahçede tavukları kovalıyordur ya da oğlaklarla oynuyordur. Babası tarlada çalışırken yorulmuş, kendisi gibi bir ağacın gölgesinde nefesleniyordur. Pembegül mü? O da savaşın bittiğın duymuştur ve dört gözle Ömer'inin dönmesini bekliyordur. Kimbilir kaç mendilin kenarına -kimselelere göstermeden- Ömerinin ismini işlemiştir. Kolundaki azık çıkını açıp, bir parça ekmek koparıp, içine biraz helva yatırıp ağzına götürüyor. Semainin bu kısmı biraz daha mı lezzetli ne?

Bir süre sonra, -semaideki ritim gibi-fazla vakit kaybettiğini düşünüp tekrar yola revan oluyor. Adımlarını yine

sıkılaştırıyor. Ya annesi vefat etmişse? Çünkü en fazla çile çeken odur. Ya babası, sırf kardeşleri perişan olmasın diye başka bir kadınla evlenmişse? Sonradan gelen kadın annenin yerini tutabilir mi? Ya yeni gelen kadın, kardeşlerine eziyet ediyorsa? Ya kadının da kendi çocukları varsa? O kadının çocukları Mihriban'la Ahmet'e hiç rahat verirler mi? Ya her akşam babasına kardeşlerini kötüleyip, onların azar işitmelerine ya da sopa yemeklerine neden oluyorsa?

Ya babası vefat etmişse? Annesi bir başkasıyla evlenmezdi, ondan adı gibi emindi. Bir baba evin direğiydi. Direk kırılırsa ev çöker, yaşanılmaz hale gelirdi. Baba yoksa evi kim geçindirecekti? Kız kardeşi şimdi on sekiz yaşında olmalıydı. Evlendirilmiş miydi acaba? Ya kocası olacak adam haylaz, işe yaramazın tekiyse? Kıza hayatı zindan ediyorsa? Bir de çoluk çocuğa karışmışlarsa, artık geri dönüşü de olmazdı. Kızın hayatı rezil olup gidecek demekti. Eğer öyle bir şeyle karşılaşır, kızkardeşini alıp eve getirip kendisi bakardı. Kardeşinin sefil olmasına tahammül edemezdi.

Ahmet okula başlamış mıydı acaba? Kendi askere giderken köyde okul yoktu, şimdi var mıydı acaba? Onu mutlaka okutmalıydı. Ne yapıp edip, gerekirse ilçeye götürüp onu okula kaydettirecekti. Yoksa o da kendisi gibi okuma yazmayı askerlikte, "Ali Okulunda" öğrenecek, hayata gecikmeli başlayacaktı. Buna müsaade edemezdi. Bunlar aklına geldikçe yine adımlarının hızlandığını, nefesinin daraldığını farkına varıyor, bir an önce köyüne ulaşmayı arzuluyordu. Yoldan değil de düşüncelerin yoğunluğundan yorulduğunun ayırına varıp, yol kenarındaki bir çoban çeşmesinde elini, yüzünü yıkayıp, çeşmenin yanı başına oturdu. Tütün tabakasını çıkarıp bir sigara sardı. Sigaranın göğeyi yükselen dumanına bakarak tekrar hayaller kurmaya başladı.

Şimdi annesi, içinde yemek artıkları ve ekmek kırıntıları olan sofraya bezini bahçeye silkeliyordur, tavuklar gagasın diye. Evin çil horozu hepsinden önce kırıntıların başına doğru koşup, bir tanesini bile galalamadan tavukları

ve civcivleri çağırıyordu. Onlar beslendikçe kendisi de gururla etraflarında dolaşıyordu. Erkeklik, babalık bunu gerektirirdi. Evin keçisi yayılımdan gelmiş, annesi sütünü bir miktar sağdıktan sonra, oğlağını beslemesi için onu ahıra göndermişti. Oğlak şimdi her zaman yaptığı gibi, burnuyla annesinin memesine vurarak kalan sütünü tamamını emmeye çalışmaktadı. Kız kardeşi çalı çırpı ile ocakta pişen akşam yemeğinin ateşini besliyordu. Ahmet sokaktan yorgun argın dönmüş; “anne çok acıktım” diye mızımızlanıyordu. Biraz sonra babası tarladan dönmüş olacaktır. Pembegül, ah Pembegül! Şehre her gidip gelenden utana-sıkıla asker terhisleri ile ilgili haber almanın telaşındadır.

Şu nağmeler, şu tepe aşıldıktan sonra köyün görüleceğini söylüyor sanki. Bunu düşünür düşünmez -saz semaisini çağıl çağıl akması gibi- adımlarının kendiliğinden sıklaştığının farkında bile değil. Köyün gözüktüğünü nağmeler söylüyor. Köpek sesleri şimdiden duyulmaya başlıyor. “Sanki her şey on yıl önceki gibi” diye düşünüyor. “Sadece ağaçlar dal vermiş, serpilmiş, büyümüş. Saklambaç oynayan çocuklar gibi evleri kendi arkalarına saklamışlar.” Semainin nağmesi fısıldıyor; “Evet şu yolun solundaki küçük tepedeki ev onların evi.” “Beni görünce annem kim bilir ne kadar sevinecektir” diyor. “O’na öyle bir sarılacağım, öyle bir sarılacağım ki; on yılın özlemi kadar sıcak, on yılın özlemi kadar uzun. Sonra babamın nasırlı ellerini, Mihriban’ın samur saçlarını, Ahmet’in de gözlerini öpeceğim. Geldiğimi komşu köydeki Pembegül ertesi gün duyacaktır. Ben de onu fazla bekletmeden annemi de yanıma alıp köyüne varacağım. Aksayan bacağımı farkedince yüzü buruklaşır mı acaba? Ama sanmam. O bilir, -semainin son nağmeleri gibi- Vatan için bir aksak bacadan çok daha fazlasının feda edilmesi gerektiğini.”

Yanık Ömer Türküsü

Kurtuluş Savaşında
yirmi sekiz yaşında
mangasının başında
taşıyor
Yanık Ömer
Yiğit Ömer
Siperleri aşıyor

Savaş biter
Yanık Ömer
köye döner
köylü bütün
bayram eder
Yanık Ömer kutlanır
nişanlısı mutlanır.

Heey, Yanık Ömer, attan iner
Pembegül’e bağlar kemer
köylülere gider haber;
“dügüneee, düğüneee!”

Eline kına yakar
başına teller takar
belinde altın kemer
öyle alana çıkar

Heeeey
Pembegül
allanır
pullanır
Yanık Ömer’in Köyü’ne
dügün alayı yollanır.

KURTAR BİZİ ARAFTAN

Şu dünya zindanında, ben kime can olayım
Arzuhalim secdede, ağlayan can olayım

Bir nazar kıl halime, muhteşem Bâri Hüda
Kapında bir gedayım, herdem nâlân olayım

Ahvalime şahittir, cümle nurlu melekler
Senin aşkın yolunda, çeşm-i giryan olayım

Can sensin cânân sensin, varlıkta ben bir hiçim
Tevbe istiğfarıma, daim sûzan olayım

Sen aşk ile yarattın, zikreden şu âlemi
Meveddetin sırrında, aşka hayran olayım

Umudu çare bildim, nasıl keserim senden
Kurtar bizi araftan, sana kurban olayım

Hep rahmetin bekledim, başka hiçbir kapı yok
Nedametler içinde, her an yanan olayım

Dünya bana cennettir, diyen gafile kalsın
Sen affınla nazar kıl, hepten yalan olayım

Aşk yolunda perişan, derbeder hep şu halim
Bir ışık ver kalbime, hemen derman olayım

Hilebazdır şu nefsim, hiçbir zaman güven yok
Bu aşkın meydanında, bir pehlivan olayım

Yılmaz ah etmez artık, cânanım yalnız sensin
Cemal'ine fırsat ver, bakıp hayran olayım

EYLÜL GİBİYİM

Nasılım diye sorarsan eğer

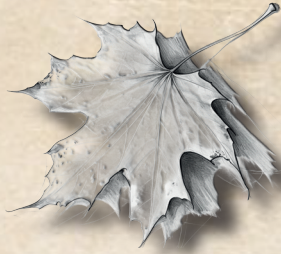
Eylül gibiyim işte

İçimde kırılğan kuru yapraklar

Ve hiç bitmeyen tatlı bir hüzün

Sararmış anılar, solmuş umutlar

Her rengine meftunum ben güzün

KAN KOKULU GÜL TOMURCUKLARI

Ruhumda diyar diyar gezen hüznler,
Kalbimde atan kan kokulu gül tomurcukları.
Adaletin riyazetini yaparken gördüm,
Boğazına kadar mazlumun ahına batmış insancıkları.
Kara günlerin karasıyla yazılıyor tarih,
Ve yazgısı o kara yazıya bağlı Adem'in çocukları.
Güzel günlere set çeken Firavun kılıklı avcılar,
Ne kadar sürer bilmem anaların yüreklerindeki sancılar?
Ruhumda diyar diyar gezen hüznler,
Kalbimde atan kan kokulu gül tomurcukları.
Bir kaht-ı ricâl ve alemi saran kayıtsızlık,
Uçurtmalara takılan kelepçeler kırılınsın artık!
Seyreyle olup biteni!
Duyduğun ses, kalbin çılgılığını bastıran aklın fısıltıları,
Yükselsin arşa artık kalbin çılgınlıkları!
Ruhumda diyar diyar gezen hüznler,
Kalbimde atan, kan kokulu gül tomurcukları.

KANAVİÇE NAKIŞLI MENDİL

Sessizliği bozan yine Cılız Kâhya oldu; “Ne yapacağız aғam şimdi?” Cılız Kâhyanın bu soruyu kaç kez sorduğunu aға bilemedi ama sabah beri her saat başı sorduğundan emindi. Kâhya ve babası çiftliğin emektarıydı, cılızdı ama çevikti Ziya Kâhya. Bu lakabı ona kim takmıştı hatırlayamadı, şimdi bunu hatırlamanın ne faydası var diye düşünürken, kasketini geriye doğru itip, etrafında toplanan ev halkına baktı. Hepsi onun ağzından çıkacak kelimeleri kaçırmamak için pür dikkat olmuşlardı. Derin bir nefes aldı, köşede yanan lambanın ışığında, gölgeler halinde birer hayaleti andıran bu insancıklar ondan gelecek bir umudun ışığını arıyorlardı adeta. Bugüne kadar, babadan kalma bu koca çiftliğin sorumluluğu altında hiç bu kadar ezilmemişti. Oysa şimdi, bu çiftliğin ve belki de tüm köyün kaderi onun alacağı karara bağlıydı. İnsan bu sorumluluğun altından nasıl kalkardı... Ağzından çıkacak bir kelime odadakiler için kanun hükmündeydi. Bunun farkındaydı Halil Ağa, hata yapmamalıydı.

Yunan komitacılar rahat vermiyor, baskılar iyice arttı. Dün bir mektup aldım dağdaki baş komitacı Milakoviç’ten. Ya gidersiniz, ya sizi cayır cayır yakarız diye. Bu heriflerin şakası olmaz. Osmanlı’nın elinden

Selanik’in çıkmasıyla cesaretlendiler. Bizi burada istemiyorlar, sürgün gö-ründü, ya biz gideceğiz, ya onlar bizi yok edecekler. Milakoviç acımasızdır, okulda da öyleydi, dereden kurbağa tutar, okulun bahçesinde canlı canlı bacaklarını ayırırdı. Şimdi dağda bir çete kurmuş, Türk köylerini yakıp yı-kıyor, Yunan askeri de bu komitacı-lara destek veriyor. Açıkçası bizi bu-rada istemiyorlar.” dedi aға kendini merakla dinleyen ev halkına.

Her gün etraf köylerdeki olup bite-ni öğrenip, aғaya yetiştiren at tımar-cısı Şükrü köşede oturuyordu, boğazını temizleyip söze karıştı; “Hilal-i Ahmer Cemiyeti gerek yurtdışından, gerekse yurtiçinden yeterli parayı toplayamamış diyorlar aғam.

Aға başını yere eğdi, bir cümle daha kuracak hali yoktu. Kâhyanın yanın-daki çiftliğin diğer hizmetkârı ellerini ovuşturup, konuşmayı devam ettir-di; “Baskılar arttı artmaya da evleri yakmasalar... Avşar Köyü’nün ora-da bir çiftliği yakmışlar geçen gece, ev ahalisi canlarını kurtaramamış. Uykuda da yapılmaz ki bu arkadaş, nasıl vicdanı var bunların. Ahırdaki hayvancıklar bile cayır cayır yanıver-miş. Osmanlı, yerli halktan bir kulun canını yakmadığı gibi, mazluma kol kanat oldu Balkanlar’da. Bayındır etti buraları.”

Odada aniden bir sessizlik oldu. Ertesi günün son günleri olacağından habersiz, bu altmış hanelik köy horoz sesleriyle uyanmış, bağa bahçeye gidecek moralleri olmadığından evlerinde miskin miskin oturuyorlardı. Öğleye doğru Nisan ayından beklenmeyen bir poyraz köyün çatılarını dövmeye başladı. Halil Ağa sobanın arkasında derin düşüncelere dalmışken, hanımı kahvesini getirdi. “Ne olacak bizim bu halimiz Halil Ağa?” dedi yanına otururken. “Kaderimize gitmek düşer Pakize, vatani, yurdu, mezardaki ölümünü, dirimizi bırakıp gitmek... Sabah Yunan komitacılar gene bir pusula bırakmışlar Cılız Kâhya’ya. ‘Ya sessiz sedasız gidersiniz, ya cayır cayır yakarız, son gecenez.’ diyorlar. ‘Gidelim de, nasıl gideceğiz? Selanik’e varıp bir vapur bulmamız lazım, sonra İstanbul.’ Durdu, aslında ağa da bu sorunun cevabını merak ediyordu. Ama ağaydı işte, bütün soruların cevabını bilmeliydi.

İkinci olmamıştı, camiden imam bir anons yaptı “Ey ahali, bütün köyün erkekleri camide toplansın. Tez davranın!”

Halil Ağa oturduğu yerden fırlayıp, pencereden camiye doğru bakarken; “Bu hayra alamet değil” diye mırıldandı. Henüz bıyığı yeni terlemiş oğlu da babasının yanına sokulup, aynı noktaya bakıyordu. Poyrazın ardından yağmur yağmaya başladı, karşı dağlar sisten görünmez oldu. Birkaç adam camiye doğru yola düşmüştü bile. “Haydi biz de gidelim” dedi yanında sessizce talimatlarını bekleyen oğluna.

Pakize Hanım, kocasının dediği gibi kapıları kilitleyip kuran okumaya, dualar etmeye başladı. Sekiz yaşındaki Gülcihan, olup bitenden habersiz sobanın başında uyuyakalmıştı. Zaman geçmek bilmiyordu. Bir saat sonra camiden bütün köyü ayağa kaldıracak korkunç kurşun sesleri kalmeye başladı.

O akşam köye ateş düşmüştü, bu

kadarını beklemiyorlardı. Halil Ağa ve oğlu, baş kaldıran köylülerle beraber mihrabın dibinde komitacılar tarafından delik deşik edilmişti. Camideki katliamdan sonra tüm köy halkı geceden yola çıkmış, cenazesi olanlar son görevlerini yerine getirmek için arkada kalmıştı. Yunan komitacılar amaçlarına ulaşmış, topraklarını terk etmeleri için köylüye sıkı bir gözdağı vermişti.

Cılız Kâhya son bir kez baktı konağa, gözünden sicim gibi yaşları artık saklamıyordu. Erkekler de ağlar hem de bütün ağıtlarını birden döküverir diye içinden geçirdiğinde, ağlamasına acılı cümleleri de katmaya başladı. Kucağında üç yaşındaki bebeşiyle yanında duran karısı, babası ve anası da bu ağıda ortak oldular. “Nasıl terk ederiz baba, nasıl sökeriz köklerimizi de başka topraklarda filiz veririz?” Yaşlı adam bastonuna dayanmış taş olmuştu. Onun canlı olduğunun tek işareti göz pınarlarından akan yaşlardı. Az sonra konağın kapısından tahta bir bavulla Pakize Hanım görüldü, hemen ardında Gülcihan. “Gidelim” dedi kendini bekleyen emektarlarına.

Arada bir dönüp çiftliğe bakarak ilerlediler. Köyün çıkışındaki mezarlıkta atları durdurup indiler. Önce Halil Ağa ve yanında yatan oğlunun, sonra tüm atalarının mezarları başında dualarını edip vedalaştılar. Pakize Hanım iki taze mezardan birer avuç toprak alıp, muhtemel ki bu iş için yanında getirdiği küçük kadife keselere koydu. Keseleri kuşağına sıkıştırıp ,yaşmağını düzeltti. Çöktüğü yerden kalkmaya yeltenmişti ki iniltiye benzer bir ses çıktı kadından, sonra taze mezara boylu boyunca kapaklandı. Onu oradan iki erkek kaldıramadı. Cılız Kâhya’nın babası vaz geçti; “Bırakın son kez vedalaşsın !” der demez o da haykıracak ağlamaya başladı. Bu ağıtlı veda ne kadar sürdü bilinmez ama son vedaları ölüm kadar kederliydi. Pakize Hanım, yorgun düşene kadar mezarın üze-

rinde dövündü. Kendini toparlayıp yola düşmeleri gerekiyordu. Akşam olmadan Selanike varmalıydı. Bir müddet sonra Pakize Hanım'ı ikna edip mezardan kaldırdılar. Yolda eşkiyalar saldırmaz, onları soymazlarsa şanslılardı. Uzun bir süre yayan yürüdükten sonra bir ağacın gölgesinde dinlenmeye karar verdiler. Yaşlılar ve çocukların yorgunluktan takati kalmamıştı. Pakize Hanım onların karşısında güçlü durmak için kendini zorluyordu. "Kâhya iyi ki o akşam sen meradaymışsın, seni de öldürürdü bu caniler. Sonra bize kim yoldaşlık ederdi." dedi ağıda benzen bir sesle.

Yol boyu, birkaç parça eşyasını ata, eşeğe yüklemiş yayan yola revan olmuş kendileri gibi göçmenlerle karşılaştılar.

Gülcihan, abisinin vurulduğu gün cebinden çıkan mendili bir mücevher saklar gibi saklıyordu. Gemide arada bir çıkarıp kokluyor, sonra tekrar cebine koyuyordu. Küçük kızın, Selanike dair yanında getirebildiği tek şeydi kanaviçe işlemeli mendil. Bu mendil aslında abisine sevdiği kız tarafından verilmiş bir hatıraydı. Gülcihan kızı hiç görmemişti, öldüğünü duymuş mudur acaba diye içinden geçirdi.

"Gülcihan haydi uyan artık, rehber Selanike yaklaştığımızı söyledi." Gülcihan uyuduğu koltukta doğruldu. Babaannesinin anlattığı hikâyeyi tüm canlılığı ile yine rüyasında görmüş, ruhunda bıraktığı kasvetten kurtulmaya çalışıyordu. Yanında oturan, kendisiyle Selanike gelmesi için ikna ettiği arkadaşına döndü; "İnsan hep aynı hikâyeyi rüyasında görür mü Ayşe? Bir gün bu yüzden çıldıracağım." Ayşe acıyarak yüzüne baktı; "Yine mi?"

Gülcihan otobüs yolculuğunu hiçbir zaman sevmezdi ama bu yolculuk ona dünyanın en güzel seyahati gibi geliyordu şimdi. Sonunda atalarının ruhunu arayacağı, ayak izlerini takip edeceği o şehre gelmişti.

"Ah Gülcihan nene, seksen yıl önce sen hangi sokaklardan geçtin?" diye mırıldandı, babaannesinin adını taşımaktan hep gurur duymuştu. Ölümüne kadar babaannesinden dinlediği Balkan hikayelerinin en dayanılmazı son nefesini vermeden birkaç saat önce anlattığı hikayeydi. Babaanesi uzun zamandır yatalak hastaydı, aslında bir an önce ölümlüyle gerçekleştirecek o vuslatı bekliyordu. O gün torunu Gülcihan'ın okuldan gelmesini ilk defa bu kadar sabırsızlıkla bekliyordu, hasta bakıcı kadına gün boyu saati sorup durdu. Gülcihan geldiğinde ulvi bir görevi yerine getirmenin telaşıyla yanına çağırdı. Yorganın altından çıkarttığı kanaviçe işli mendili verirken hikayesini de anlattı. "Bunu sana emanet ediyorum." Dünyada kurduğu son cümle bu oldu yaşlı kadının.

Cebindeki kanaviçe işlemeli mendili çıkarıp kokladı. Rehber mikrofondan şehri ve tarihini tanıtmaya başlamıştı. "Selanik Balkan Harbi'yle kaybettiğimiz bir Osmanlı şehridir. Dile kolay, Osmanlı 550 yıl Balkanlar'da hüküm sürmüştü. Balkanlar'a yaptığı yatırımı Anadolu'ya yapmamıştır. İmar anlamında şaheser diyebileceğimiz köprüler, camiler, hanlar, hamamlar, kervansaraylar, bezirgânlar, camiler, su kemerleri aklınıza gelen her türlü eseri tüm Balkan ülkelerine cömertçe inşa etmiş. Birazdan Selanik meydanında göstereceğim Osmanlı cami şehrin en görkemli camisidir. Ne yazık ki Yunanistan bu camiyi uzun zaman uygunsuz filmlerin gösterildiği bir sinema olarak kullandı. Türkiye'nin bu duruma müdahale etmesiyle şimdilerde bir resim galerisi olarak kullanılmaya başlandı. Yaklaşık beş dakika sonra sahildeki Beyaz Kule'de inip, şehri yaya olarak gezeceğiz. İnerken lütfen değerli eşyalarınızı çantanıza koyun, çantalarınızı da önünüze doğru asın. Burada hırsızlık olayı çok olur, özellikle turistleri takip ederler."

YETİŞEMEDİĞİM BİR KOŞUNUN İÇİNDEYİM

Bazen yalnızca susmak istiyorum. Uzanmak, sessizce tavana bakmak, hiçbir şey düşünmemek... Zihnimde sürekli çalan o yapılacaklar listesinin sesini kısmak istiyorum. Ama o ses hiç susmuyor. Her sabah uyanır uyanmaz içimde bir telaş başlıyor. Daha güne başlamadan bitmiş gibi hissediyorum kendimi. Zamanın kıyısında duruyorum ama hiçbir şeye yetişemiyorum.

Hayat, ince ince ezerek ilerliyor üstünden. Sessiz ama yorucu. Her işin bir diğeriyle çarpıştığı, hiçbirinin tam anlamıyla tamamlanamadığı bir dönünün içindeyim. Koşuyorum, durmadan, soluksuz. Ama yolun sonu yok gibi. Belki de bu yol, koşmakla değil, durmakla anlam kazanacak. Ama ben durmayı bilmiyorum artık.

Dikkatim darmadağın. Bir işe başlıyorum, diğeri unutuluyor. Bir şey bitmeden başka bir şey başlıyor. Zihnim birden fazla pencereyi açık bırakmış bir bilgisayar gibi; her an donmaya, hata vermeye hazır. Zamanın bana yetmediğini sanıyorum ama aslında ben zamana yetemiyorum belki de. Sabahları biraz geç uyanınca her şey elimden kayıp gidiyor gibi hissediyorum. Geriye sadece yarım işler, soğumuş çaylar, açılmamış kitaplar kalıyor.

Bazen düşünüyorum: Bu kadar şeyin peşinden neden bu kadar hızlı koşuyo-

rum? Hangi menzile varmak için bu kadar çabalıyorum? Durup bir nefes almayı, bir yaprağa bakmayı, balkonda oturup rüzgârın sesini dinlemeyi özlediyorum. Kitapların arasında kaybolmayı, arkadaşlarla bir masada gülmeyi, yalnızca kendimle kalmayı... Hepsini erteliyorum. "Sonra"lara bırakıyorum hayatın asıl güzelliklerini.

Ve biliyorum, bir gün bu erteleme-lerin de pişmanlığıyla yüzleşeceğim. Ama bugün, şimdiki zaman neyi gerektiriyorsa onu yaşıyorum. Gelecek o kadar uzak ve belirsiz ki... Bugünün yükü yetiyor bana. Belki de bu yüzden hep "biraz daha sabret" diyorum kendime. "Şunu da hallet, sonra dinlenirsin." Ama o "sonra" hiç gelmiyor.

Vücudum yorgun. Gözlerim uykusuzluktan yanıyor, omuzlarım taşıdığım yükten ağrıyor. Hastayım belki de, ama kendime bile izin vermiyorum. Çünkü içimden bir ses diyor ki: "Sen yapmazsan, kimse yapmayacak." Sanki bu dünya benim etrafımda dönüyor ve ben durursam her şey duracak. O yüzden hep bir adım daha atıyorum, hep bir işi daha bitirmeye çalışıyorum.

Hayat, uzun bir koşu belki. Ama ben bu yarışın içinde kendimi unutmuşum. Kimseyle değil, belki de yalnızca kendi iç sesimle yarışıyorum. Ve her defasında ona da geç kalıyorum.

BULUTLARA VEDA EDERKEN

Yürüdüm gecelerinde
Hasret mührü kalbimde
Yıkılsın kederin bentleri
Başka ölümlü düşler gülüşler
Zamandan ve dünya cennetinden payımıza düşen
Yıkılan kentlerin arasında
Yara gibi sızım sızım sızlarken
Bir bulut bir kapı göğe doğru
Aç ellerini buluşma sunaklarında kutsal aşkın rengi
Bir yasadan bir tasadan
Şanlı zaferler gibi
Bölüşürken ekmeği
Aşka kavuşurlar
Selsebiller şadırvanlar şelaleler
Serin sular sokaklar istasyonlar
Şenlik türkülerinde
Nevruz ateşi sıcaklığında
Saçların yıldızlar ülkesinden meşaleleri taşıırken
Memleketim gibi kokuyor ellerin
Özgürlük hayalini büyüten köle ruhumda
Sancılar şakaklarımdan
Gün ağartılarına düşerken
Hoyratça sustum yılgınlığımda
Kederin örsünde dövülürken kadınların düşleri
büyüsün yaslar büyüsün yasaklar
Yasalar büyüsün göçler büyüsün
Arta kalanlardan imzalardan tapulardan
bozgunlardan ayrılıklardan
Merhametine iltica ederken
Sesimi sesine yasladım bir yakarıшта
Kalbimdeki hazanda nedir
Yandığım ormanlardan kalan
Kül ve duman
Yetim bir çocuk gibi sokaklarda kanattım özlemlerimi
Aşkın bedelini öderken sözcüklerde satır satır
Apansız kucakladım ölümü
Ellerim gökyüzünde
Bulutlara veda ederken

BİZİM BİLMEDİĞİMİZ

*Güzel adamlar vardı, derdini hep kaldıran
Diken batsa eline çıkartmaya saldıran
Okumuş yazmış olduk, kültürümüz dam boyu
Kimden merhem istesek içindeki baldıran*

Masanın üzerindeki beyaz kağıdın boşluğu, konu bulamayışından değil-di aslında. Sadece kendi bakış açısına istinaden, özlemle olmasını düşlediği Yunus temelli sevgi anlayışının çok basit çıkarlar karşısında iflas mı ettiğinin huzursuzluğu idi.

Durdu, düşündü; sigara ve çay ikilisin damakta keyif verici haliyle oyalandırırken, havaya doğru yükselen sigara dumanları gibi kaybolmak, yaratılış özünün inkarı olurdu mutlak. Şair ve yazarsan, ozan ya da ressamın, inanıyorsan ve her şeyden önce insansan; bakışın ve duruşun küçücük doğal veya suni artçıların sarsıntısıyla dağılmamalı diye düşündü. Hep beraber göğüslediğimiz bizim dışımızda gelişen büyük afetlerin önünde duran hepimizdik hayalleri geçti gözlerinin önünden. Geldiği yer ve geliş sebepleri belliydi.

Ancak yaşadığımız sürece devamlı baskın çıkacak; kan bağı, din bağı ve sosyal bağları yerle bir etmeye çalışacak çıkar ilişkilerinin karşısında dimdik ayakta kalmaya çalışmak; sanatın ve sanatçının en büyük ideali olmalıydı. Baskın gelen çıkar ilişkilerinin ve güç adaletinin çıkmazını afişe etmek; az da olsa, yaz günü yağmuru gibi soğutmasa da toprağı, gideremese de susuzluğunu çiçeklerin, yine de Güneşe koşmak görevi değil miydi sanatçıların.

Beyaz kağıdın ortasına, “Karanlığımızda umut olarak gördüğümüz aydınlık, bir nokta kadar küçük olsa da belli ki bizleri güneşe götürecektir pırıl pırıl çok geniş bir dünya var bizim bilmediğimiz.” yazdı.

ŞİKESTE GRAMOFON

“Sesin şikeste bir gramofon şimdi kulaklarımda.”

Ömrümün o safhasını tasvir etmeye kalksa, siyah kalemle karalanmış katran karası bir sayfa, derdi. Anlamı zorunluluk, anlamı zavallılık, anlamı yoksulluk... İçinde feryat besleyen sığıntılık. Yazısını duvarlar arasına hapseden bir boyunduruk.

Hayatın orta yerinde çırılçıplak kalmış bir genç kız. Korunak diye sırtına geçirdiği urba sökülmüş, bin parçaya ayrılmış, yamalı bir paçavra. İçinde büyüttüğü nefret tenini sayısız kere temirçaldan geçirmiş. Kalbinde paslı prangalar, göğsünde dolaşan onlarca dikenli tel.

Yatağa bağımlı ihtiyar bir kadına mı yoksa o ihtiyar kadına benliğini esir eden taş yürekli adama mı garez... Damarlarında kan yerine zehir dolaşan bir canıye mi, o canıye bırakıp giden anne babasına mı yoksa hiddeti. Kendisinin bile çözemediği bir muamma... Düğüm olsa iyi, kör düğüm olmuş orlon bir ip yumağı.

Kan kusarak ölen babasının kay-bıyla üstüne zifiri karanlığın devrildiği ömrü, kalın urganı boynuna geçirerek bu dünyadan göçen annesinin gidişiyle yeni çarktan çıkmış bıçakla dilimlenmişti. Zalim amcasının gemisine binmek zorunda kalınca da kaptansız, rotasız geminin pruvasında sulara karşı koyamayıp, batık bir şehre dönüşmüştü.

Mendiliyle elemini sileceğini zannettiği adam cefasını büsbütün alnına sıvamıştı. Hoyrat vadilerin tersten esen rüzgârları arasına bırakmıştı on dört yaşındaki sabiyi. Tek celsede hükmünü kesmiş, yetmiş iki yaşındaki canlı cesedin çırpınan bedenine hizmetçi eylemişti kaderini. Soruyordu kendi kendine. Yaşamını kundaklayan harın bir adam mı, yoksa taşlaşmış vücuttan çıkan tahammülsüz bağırtilar mıydı?

İçinde palazlanan nefret öylesine büyük öylesine harlıydı ki zavallı kadının inleyişleri katılaştırmış kalbinin duvarına çarpıp aynı hızla geri

dönüyordu. Elleriyle bezini değiştirip yemeğini yediren Beyza, yüreğiyle ona karşı siyahi değirmiler tıgıyordu. Yaşıtları dışarıda oynayıp okula giderken ihtiyar bir kadının tırnaklarını kesip banyosunu yaptıran bu çocuk, yazgısını sessizliğe kurmuştu. Kaya kütesinden ses çıkıyordu da Beyza'nın dudaklarından tek kelime dökülmüyordu. Temizliyor, yıkıyor, yediriyor ve susuyordu. Beyza lal, Beyza sağır.

On beş yıldır kaderini yatağa bağımlı olarak sürdüren yaşlı kadının yürümek kadar hasret çektiği bir şey daha vardı: Konuşmak. Ömrünü dört duvar arasında geçiren ihtiyar kadının kelama muhtaç olması kadar doğal bir şey yoktu. Gençliğini, görüp geçirdiklerini anlatıyordu Beyza'ya. Anlatıyordu da evin kolonları arasında kaybolup gidiyordu söyledikleri. Sağır ve dilsiz olsa bir bardak su isteğinde karşılıksız kalmaz mıydı talebi. Neden konuşmuyordu gelincik tarlasından gelen bu peri kızı. Nasıl da üzülüyordu evladı olarak gördüğü çocuğun konuşmamasına.

Emekli bir memur olan Seher Hanım'ın en büyük pişmanlığı; evlenmemiş olması değil de zamanında bir meleği evlat edinmemiş olmasıydı. Emekli olduktan bir yıl sonra Beyin kanaması geçirip yatağa bağımlı kalan kadın ölümün kendisi için mükâfat olacağını düşünse de yazılanı yaşamak üzere nefes alıp vermeye devam ediyordu. Hayatı katı bir buz parçası gibi kırılmış, lakin henüz erimesini tamamlamamıştı. Seher, çıkış yolları tutulmuş bir yolcu; Seher naçar.

Aynı çatı altında farklı kaderleri yaşayan iki farklı karakter. Biri göç saatini bekleyen göçebe, diğeri içindeki kapıları güneşe karşı kilitleyen münzevi. Fark etmedikleri ortak bir yanları vardı aslında. Her ikisi de kendi boşlukları düzleminde umarsızca dönen iki pervane.

Bir türlü alışamadığı mahzeninde yalnızlığı tellal olmuş bağırırken ne de çabuk geçiyordu zaman. İhtiyar bir kadının yanına uşak olarak verileli bir sene olmuştu. Aydan aya bakım parasını almaya gelen amcası Seyit'i görünce kaburgasına sayısız çiviler çakıldığını hissedirdi. Beyza'nın sırtından kazandığı haram parayla yediği lokmaların o adamı dirhem dirhem zehirlediğini görmeyi isterdi. O parayı ona kazandıran yaşlı kadını da ... Beyza, ayağının burkulmasına sebep olan büyük taş yüzünden parmakları arasına suşluyordu. Oysa çakıl taşlarının ufalanıp toprak olmaması için sebebe ihtiyacı vardı. O sebebin Beyza olması tamamen bir tesadüftü.

Soğukkanlıydı Beyza. Soğukkanlı olduğu kadar da hüznü. Seher Hanım'ın kahvaltısını yaptırmak için hazırladığı tepsiyle yanına gelen Beyza, sessizce çekip giden bir hayatın önünde diz çöküp dona kalmıştı. Tekerlekleri raylardan çıkmış vatmansız bir tramvayın içinde savruluyordu. Beynine hücum eden gam dalgaları annesinin ölümüne eş acılara yelken açıyordu.

Garip bir fısıltı duyuldu dudakları arasından: "Sesin şikeste bir gramofon şimdi kulaklarımda."

GAZZE’NİN FERYADI

Gazze ağlayan şehir, binaların yerle bir
Feryad-ı figan şehir, her yanı sarmış kâfir
Tam donanımlı haydutlar her yerde barbar
Gözlerini kan bürümüş Siyonist canavar
Her yanda zulmet akıyor, irin irin tuzak
Yardım kuyruklarında bile hain tuzak
Yokluğun kısıracında füzeler bulutu
Sığınacak delik yok her yer ölüm tabutu
Yer merhamet dilenirken kurşun yağmuru
Gökten ölüm yağıyor dudaklar kupkuru

Çocuklar bir damla su, bir dane peşinde
Vicdansızlar sanal eğlence peşinde
Bebekler açlığın pençesinde kıvrım kıvrım
Kravatlı haydutların niyeti açıkça soykırım
Tüm Filistin zulüm altında inim inim inlemekte
Dünya dilsiz şeytanca bu kıyımı dinlemekte
Açlıktan kıvranırken mazlumların ahı
Kadeh mi tokuşturuyor ne, katilin silahı

Her köşende vahşet yeli eserken
Ruhsuz caniler kafa, kol keserken
Bembeyaz kefenlerin gül kokusu yayılıyor
Annelerin feryat figan çaresiz bayılıyor
Annelerin yüreğinde kara topraklar kaynar
Babaların sinesinde dinamitler patlar
Gazze her gece sessizce kaderine ağlar
Babalar kucağında cansız bedenlerle hüngür hüngür
Allah’ım affına sığındık, bu nasıl bir zulümdür
Açlıktan ölüirken bebekler getirsin arşı ihtizaza
Nâr-ı cehennem kaynasın gelsin dereceyi Sakara
Taş kalpli vicdansızlar ne büyük şerire
Allah-u âlem bu zındıklar içindir Zemherire

Zalimlikte yarışıyor vicdansızın askeri
Kamçılamaz mı sanıyor mü’min neferi
Vurdun mu topuzu indireceksin kefereyi
Günahlarında boğacaksın bu rezil fecereyi
Söz bitti, yok artık bu zulmü tabir edecek tasvir
Gök kubbe yarılıp ateş topları gelsin bre kâfir
Yeter artık bitsin bu zulmün acımasız gaddar
Göreceksin ki Allah (cc) nasıl dael-Kahhar

Sömürdün mazlumların vatanlarını
Adeta vampir gibi içtin kanlarını
Sonra çıkıp kustun hafakanlarını
Bir lokmaya muhtaç edip bayılttın
Yardım alanı arkasından gammazladın
Bu kadar alçaklık da zaten senin soyadın
Beddualar, nalanlar yankılanırken semada
Dünya saltanatın yıkılmaz mı sandın
Sana şah damarından yakın olan es-Sebur
Anlamıyorsun sana mühlet veriyor ey menfur

Gözyaşların vicdanlara damlasın Gazze
Acıların yürekleri sızlatsın Gazze
Seni duasına almayan mü’min kalmasın
Yüreğinde duymayan insan kalmasın
Yeryüzünü senin ağıtların dağlasın
Gök ehli senin dualarınla çağlasın
Yedi kat sema senin acına ağlasın
Yerde ve gökte her şeye Allah hâkimdir
Allah azze ve celle el-Muntekimdir

YÜREKLERİN GÖLGESİ

Hayat, çilenin mürekkebiyle lekelenmiş bir tuval,
her yeni gün daha da koyulaşüyor.
Bu karanlık, kâğıtta kalmıyor,
çağın ruhundaki çılgınlık,
sarin gazı gibi yayılıyor, her yeri zehirliyor.

Şovenizm darbeleri kol gezerken, hipodromlarda ceset başı kapitalist katiller
soy pazarlıyor,
insan avazları sonrası çırpınma,
koma ve sıradan ölümler.

Saygı kurşun kadar ucuz,
yok pahasına nineler dedeleri tokatlıyor. Kumrular insan artıklarıyla besleniyor,
kuşlar kanatlarını uçaklara çoktan sattı, sırma tokalı Ecrinler, masum gülüşlü
Narinler yok artık.

İnsanlık kendi yarattığı karanlıkta kaybolurken bu sabah bir anneden umut
emen çocuklar,
kusursuz evrene bayrak geren yürekler
gördüm.

Az ilerleyerek devam ettim.
Bir kedinin başını okşadım, bir çocuğun gülüşünden öptüm,
yaşlı bir amca'yı karşıdan karşıya geçirdim.
Ve şöyle düşündüm
yaşanılası bir yer belki de içimizdedir.

AY YILDIZA MUTLULUK FISILDAR GECELERİNDE

seni beklemek ıssız bir adada kimsesizliktir
ümitlerin bitmek üzere olduğunu bile bile
hani gün biter de gecenin karanlığına kalırsın
anlamını bulamadığı sözcüklere esir olursun
yıldızların dolunayın merhametine kalır anın
labirent bir bulmacadır içinden çıkamadığın
avazın yırtar anın sis perdesini beklersin

sen ki heykeltıraşın yarattığı muhteşem bir abide
üç boyutlu görsel sanatların en güzel örneği
hayatın ertelenmiş perdesinde yarım bir oyun
estetik cerrahı hayrete düşüren mucize
yasemin kokularıyla süslenmiş bağın gülü
yollar ve mavinin adı lebiderya sevgilere açılan
açelya açmış bahçelerde naif bir güzelliğisin

sahil boyu yürüyüşlerinde
üzerine çiğ tanesi düşmüş sevgileri koklardın
hayatın berraklığı denizde yol boyunda
eskiye özlem vuslat hasretleri ağlardı
yüzünde güzellikler canlanırken
lirik bir şiir mırıldanır dudaklarda fi tarihinden
anılar tazelenir ağlamak ve gülmek arası

sende sevgi ilkbahar sabahı gibi utangaç
ürkek bir ceylan balasıydı şaşkın ve gerçek
hülyalı talih çizgisinde kimliğin dolaşırken
ertelenen arzular karabatak misali
yarımdı gelişlerin kalışların sevgilerin
yeni bir aşka sürüklenirken sevgisiz
ay yıldıza mutluluk fısıldar gecelerinde

GÖZLERİNE

Avucumdaki çizgide, alnımdaki izde gördüm. Bana yazılmış bir kader, yarım elmanın diğer yarısı sendin. Adın adımın içinde gizliydi. Sonra ise ansızın çıkıp geldin, seni kendime alın yazısı, kader ortağım bildim. Ben tek bir kelime isem, sen koca bir cümle idin.

Saçının tellerine asılı kaldı gözlerim, bir ipe dizilmiş iki boncuk gibi; ucu sende, sonu sende. Bağlayıp kördüğüm ettin beni, seni gördüm görelili. Sen girdikten sonra gönül kapıma sürgü vurdum. Sana olan tutsaklığım bitmesin diye sevda prangalarını çıkarmıyorum.

Bana beni soruyorlar, ben sen diyorum, anlamıyorlar. Sende kaybolan eski beni bilmiyorlar. Benim gözlerimle sana bakmıyorlar. Benim bildiğim gibi seni bilmiyorlar. Bilmek bir marifet değil midir? Bilmek için de talim etmek elzem bir durum. Gönül mektebinde aşkın tahsilini yapmayan ne bilsin aşkı, ne bilsin sevginin sonsuzluğunu. Bilmesinler, sen bil, o bana yeter.

Ben seni kendim bildim. Sen bende her vakit çoktun. Söylediğim zaman inanamaz, hayret dolu bakışlarla beni süzer dururdun. Sır gibi gizler,

bazen gönlünde hissetmezdin. Dilin lâl olur, bir güzel söze kapı aralamaz, gölgemin içeri süzülmesine izin vermezdin. Yüreğim köz gibi içten içe öyle yanıyor ki senin de yansın.

Her gözü mahrem bildim. O gözü bir başkasının emaneti olarak bildim. Öyle ya her göz, bir başkasının sahibi değil mi? Senin olmayana bakmak, edep dışı olmalı değil mi? Başka gözler, başkasının gözlerinin ortağı değil mi? Gözlerin de bir mazisi, geçmiş olamaz mı?

Her şeyin bir sahibi olduğu gibi, derin bir geçmişi de vardır. İşte bu gibi hasletlere saygı icap eder. Bu saygının gereği olsa gerek, her gözü o gözün gerçek sahibine teslim edilmesi gerekir. Yazın kor sıcağında yüreğim üşürdü, sen de üşü alevsiz bir ateşte sevdiğim.

Bir kem göze geldin, gönül sarayımı yıktın. Sözüm kâr etmedi, çıkmaz sokaklara saptın. Ahde vefa beklerken, yeminine sadakat göstermedin. Yeminler tutulması, yerine getirilmesi gereken en mühim mukavele değil miydi? Kendi adıma kasem ederim ki verdiğim yemine her zaman sadık kalmaya, o yolda yürümeye ant içmiş ve sabit kadem olmaya söz vermiş-

tim. Geriye dönülmesi imkân haricinde olan bir yol varsa, o da sevda-nın yolu olsa gerektir.

Yıkarak giderken, keşke bir kere sarsaydın. Tarumar, perişan ederken, bendeki seni alsaydın. Gölge-ne dahi basmazdım, lütfedip bir kez baksaydın. Geriye dönüp son bir bakış atmak çok mu zordu? Neler geldi geçti maceralı hayatımızdan. Mutlu günler olduğu kadar, çile girdabına düştüğümüz günler de olacaktı. Yaşamanın gelgitleri olacak, iniş çıkışları olacaktı ki bu da gayet tabii bir haldi. Tabii olanı inkâr etmek, şiddetli bir akıntıya karşı kürek çekmek değil miydi?

Ne olursa olsun her hatanın tela-fi edilmesinin bir yolu, bir çözümü vardı. Olması da elzemdi, gerekiydi. Yaşadığımız, ömür tükettiğimiz dünyada neler oluyor, neler meydana geliyordu anlam veremediğimiz. İlla ki her olan hadiseye bir yorum getirme, her şeye bir mana vermek gerekmiyordu. Bazı meseleleri olması gerektiği gibi kendi hâline bırakıp, zamanın iyileştirici gücüne teslim etmek gerekiyordu.

Bunu söylemek kolaydı ama hayata taşınması ise o kadar zordu. Emek ve sabır istiyordu. Her şeyin arka planında neler vardı, onu çoğu zaman göremek dahi tecrübe denilen yanılmaz rehber her an yanı başımızda bize kendini hatırlatıyordu. Ah ederek geçen saatlere, günlere, aylara ve senelere ne diyecek, ne bahaneler sıralayacaktık?

Ahımız geçmeyecekti biliyorum. Yüreğim kanıyor lakin sarmanı, merhem olmanı istemem artık. Kendi kendimle barışmak ve ayağımıza çiçek serecek yollara kahır dikenleri dökmek istemiyorum. Bir talebim varsa o da gül bahçelerinde ömür boyu aşkı terennüm etmek. Nice âşığın temennisi, dileği hep bu olmuş-

tur. İstemesi güzel de elde etmesi çaba gerektiriyormuş.

Nice yıllar geçti fakat hasretini geçirmedi. Kızın bıraktı ama ateşini söndüremedi. Poyraz olup esti, kara bahtımı güldürmedi. Gözlerim anılar diyarında gezinmekte ve gitmem beklerim diyor yolunu. Sen de evet deyip gelsen, her mekân sana tahsis edilir, bundan emin olabilirsin. İstedğim kadar sana kızmış olsam da bir tebessümün, devasa buz dağlarını eritecek hararete sahiptir, çok iyi biliyorum.

Kalbimiz sevda iklimlerinde bazen tereddütler yaşar, bu durumu inkâr edemeyiz, nihayetinde hepimiz insanız. Fani bir âlemde fenaya, ölüme doğru koşar adım gidiyoruz. İki beden bir arada olup da zevk alacağı süre ne kadardır Allah aşkına? Şu dünya içinde sayılı günleri saya saya ömür dakikalarının ne kadar geçtiğini, geriye ise ne kaldığını bilebilmemiz olanaksız. Bu sebepsiz ve zifiri ayrılıklar ne manaya geliyor, geçerli bir açıklaması var mı?

Ah hercai, deli gönlüm hangi suda durulur, hangi sahilde nefes alırsın? Hangi koylara demir atar, gönlünce eğlenirsin? Hangi memlekette nefes alır, ne ile mutlu olursun? Hangi gönül ırmağında yıkanır, pirüpak olursun? Derin mi yoksa sığ sularda mı delice çağlayıp durursun? Umman kadar geniş gönüllere aşk misafiri mi olursun? Ne ile uslanır, akıllanırısın?

Deme ne olur, ne çok sual soruyorsun. Cevabını bulamayacağın girift, karışık meselelere niçin giriyorsun da deme. Deme işte, gönül dilini nasıl susturayım, onu söyle bana. Kolay değil bu iş, yaşayınca öğreniyorsun. Boynuna bir gülle bağlayıp, derin sulara gömüyorlar seni; elin bağlı, kolun bağlı. Gücün kuvvetin hiç yetmiyor, aciz mi aciz bir köle durumuna düşüyorsun ki sorma gitsin. Sor-

san da cevabını veremeyecek kadar naçar, çaresiz ve sual cahiliyim.

Bile bile senelerimiz heder oldu. Keder üstüne keder yüklendik, belimiz burkumuz çot oldu. Dermanımız tükendi, aç biilaç sersefil kimsesiz dikenli yollarda telef olduk. Hasret trenleri vagon vagon gözyaşı taşıdı sınırların ötesine. Her nefes alışımızda kalbimize ayrılık dikenleri batıp durdu. Bir şefkat eline öylesine muhtaç idik ki bir karış ötemize uzanamadık bir türlü.

Ne de zor imiş göz göze bakamak. Ne de zormuş iki kelam edememek. Ne kadar ağır imiş nefis atını dört nala sürmek ve dizginlerinin senin elinde olmaması. Ne kadar ağır bir yükmüş, Yunus misali, sevda dağından eğri olmayan odun indirmek. Aşk dergâhı ne ihaneti affeder ne eğri hareketi ne de verilen yeminden dönülmesini. Eğer işlenmişse bu kadar ağır günah, ne ile temizlenir? Kefareti, karşılığı ne ile ödenir? Bunu ödemeye hangi hazinenin gücü yeter?

Ah o gözler yok mu koskoca âlemi istiap eden, içine alan devasa meçhul, bilinmez diyar. Sen neleri deler geçersin de bir metre uzağındaki mesafede bulunan sana meftun olan diğer gözü görmez ve görmezlikten gelirsin. Akıl sır ermez dedikleri buysa eğer, öyle olmaması iktiza etmez mi? Yâr dediğin âşığın bu garip maşuğu, seni yardım, uçurumdan atarsa, o elle hangi kudret baş edebilir? Hangi derman sahibi, hangi merhem ile derdine çare olabilir?

İntizarım da bitmeyecek, ümidim de bitmeyecek fakat ömür sermayesi gitgide tükeniyor ve her an azalmaya devam ediyor. Gözünün yaşarmasını istemem ama kuruyan vicdanına bir damla olsun süzülmesini isterim. Belki o mümbit toprağa can suyu olur ve eski hayatıyetine kavuşur.

Gözüm gözüne değene kadar dua etmeye ve bıraktığın yerde beklemeye kararlıyım.

Belki döneceksin, ümitle beklemekteyim. Yıllar akıp gitti, yollarını gözlemekteyim. Bir kahve tadında bakışının özlemi içindeyim. Şunu da bil ki ha bire gönlüme girip çıkıyorsun, deneme kabini miyim ben sevdiğim? Bu soruyu da kendime sormadan edemiyorum. Birazcık insafın varsa eğer, gönül kapını kapatma, biraz aralık bırak. Beni içeri almasan bile gölgem düşsün yeter. Bu arzumu çok görme bana. Mazetret ağacına çaput bağlamak oldukça yordu beni.

Ayrılıkları ödünç verdin hep bana, borçlu kalmayı sevmesem de. Gözüme bebeğim ol, seninle bakayım dünyaya dedim ama olmadı işte. “Vardır her işte bir hayır.” Ben de bu dilek üzerine kendimi teselli ediyorum ve olan her şeye rıza gösteriyorum. Rıza gösterilen, rıza gösterene de rıza ile karşılık verebilseydi keşke. Rız olmak, bütün sebepleri elinin tersiyle itmek değil mi?

Gönül çeşmesi açık olanın aşk bağı da sevda bahçesi de kurumaz sevdiğim. Başka diyarların şarkıları başka memleketlerin âşığının gönlünü eylemez, katiyen tedavi etmez. Bir ömre kafi gelmeyen aşk meselesi, sevda hadisesi, sevgi emeli, dem alacak elbet bir gönül bulur ve gider orada iskan eder, yerleşir ve sükunet, iç huzuru bulur.

6 Şubat 04.17

Şehri ıslatan bir yağmurla kendimi uykunun kollarına bıraktım,
Daha önce duymadığım çığlıklarla gözümü açtım,
İnsanlar koşuşturmakta mahşerden bir gün satın almışçasına,
Bu güneş hiç doğmayacak gibi gökyüzüne baksana,
Depremin enkazlarında bir kızım,
Gözyaşıma bakmayın yüreğimdedir sızım,
Gece sıcacık bedenimi saran battaniyeler,
Buz kesmiş canlarımın üstündeler,
Bir ses duyuldu, duymayanlar duyanlardan fazla,
Bir gün ışığı ararız, bir ses, bir nefes büyük umutlarla,
İnsanlar bir kez daha hatırladı,
Yarına kırık bir kalp bırakmamalarını,
Dilini, dinini, ismini bilmem biri geldi sarıldı,
Yine bizim yaralarımızı vatanımız sardı.

İNTİZAR

Gözlerini getir koy tövbelerime
Kömür karası çay tortusu çek
Bir aşk şarkısı dönüşün ertesinde
Kırpiklerin ucuyla yâd çek

İhmal edilmiş hayatlar cebimde
Aynalara yansıyan yüzler sahte
Mektupları koydum kapı önüne
Sıraladım valizleri amansız gidişlere

Avare avare dolaştım kaderimle
Yok mu umut garından gelecek
Özgürlüğün sığınağında kaldım bî çare
İşlenmiş mendilimde intizarım çürüyecek

GÖLGELERE DAİR

Her zaman olduğu gibi bu sabah da son derece yabancı olduğu o sokakta yürüyordu ağır adımlarla. Kim olduğu ve nereye gittiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Oysa daha az önce aklıdaydı yapması gerekenler. “Tuhaf!” diye düşündü kendi kendine. “Çok tuhaf.” Sonra, aklından silinen onca şeye rağmen şu anda halâ bir şeyler düşünebiliyor olmasına az da olsa sevindi.

Kim miydi o? Kimliğini hatırlayana dek anlatayım öyleyse. O bir gölgeydi. Öyle bir ağacın, evin ya da arabanın gölgesi değildi. Güneşten dolayı yerlere serilen siyah bir silüet de değildi. O, baştan başa bir insana ait ve herkes gibi ete kemiğe bürünmüş, silüet olmaktan son derece uzak bir gölgeydi. Bu terimi, okuduğu bir kitap sonrasında uygun bulmuştu kendine. Kimin mi gölgesi idi? Söz konusu kitapta buna da bir cevap vardı: Velinimetinin elbette. Velinimet, onu çok severdi. Hatta en iyi dostum derdi ona... Fakat o, şimdi bunları düşüncecek durumda değildi çünkü düşünmesi gereken daha önemi bir şey vardı: Nereye gidiyordu böyle? Aklının sınırlarını zorladıktan sonra okulunu gördü karşısında ve taşlar yerine bir bir oturdu. “Ait hissetmemek!” diye düşündü. “Bundan daha büyük bir ıstırap olmasa gerek...”

Günü, son derece dolu olan kafasının büyük bir kısmını boşaltmayı başarabilen gölgelerle geçmekteydi. A. Metin’in Kürk Mantolu Madonnasından Avni’nin İstanbul’u fethine kadar asılların gölgeleriyle uçsuz bucaksız sohbetleri olurdu. Her seferinde konu konuyu açar, bu güzel

ve sıcak sohbetleri noktalamak kimsenin aklından bile geçmezdi... Bizim gölge, Orhan Veli’nin –ya da gölgesi Mehmet Ali Sel’in- bir şiirinde: “Dünyalar vardır, düşünemezsiniz.” dediği yerdeydi. Çoğu kişinin anlayamayacağı, kendine has bir dünyası vardı ve bu dünyayı söz konusu şiirin devamı yeterince iyi tanımlıyordu:

“Gün olur, başıma kadar mavi;
Gün olur, başıma kadar güneş;
Gün olur, deli gibi...”

Biz onu anlatıverirken o çoktan okula gelmiş ve sırasına yerleşmişti bile... Ders başladığı zaman gözleri hep aynı kişiyi arar ve sonunda bulurdu, tıpkı şu anda olduğu gibi. Sınıfının camından bahçeye baktığında bronz renkli büstünü gördüğü ve tahtanın hemen üzerindeki tabloda her seferinde gurur ve hayranlıkla izlediği o kişi, bakışlarıyla her daim güven veren o mavi gözlü dev, en sevdiği gölgenin -Asım Uş’un-velinimetiydi... O sıralarda düşünceleri ilerledikçe derinleşti, kendi velinimetini düşündü. O; tablodaki ufuklara dalmış okyanusvari bakışlar dışında bu sıralara, bu sınıflara, bu koridorlara fazla yabancıydı... Öğle arası geldiğinde hemen bahçeye çıktı, velinimetinin en sevdiği gölgenin aslını ziyarete geldi. Onunla konuşacak çok şeyi vardı aslında ama o anda bunu sözcüklerle ifade etmeyi tercih etmedi. Sözcüklere hiç mi hiç gerek yoktu çünkü tebessümler konuşuyordu bu unutulmaz anda. Bütün bir öğle arasını dakikalarca bıkmadan, usanmadan, gülmekten kısı-

lan gözlerle hitap ettiği Ata'sıyla geçirdi. Yüreğindeki "iyi ki"leri sayıkladığı bir sırada zilin çaldığını duydu ve âdeta hiç bu kadar mutlu olmamışçasına içindeki minnet hissiyle sınıfına doğru yol aldı.

Öğleden sonra ders esnasında pence-reye konan bir saksâğan kuşu dikkatini çekti. O anda aklına gelen yegâne şey Reşat Nuri Güntekin oldu. Onun bir gölgeye "Saksâğan" ismini vermesi ne kadar garipse koskoca sınıfta hiç kimse-nin bu tatlı mı tatlı saksâğanı görmüyor ve duymuyor oluşu da o kadar garipti. Belki de sadece o görüyordu bu man-zarayı. Belki de gölgeler, yalnızca bir-birlerine görünmek üzere yaşıyorlardı bu dünyada. Tıpkı sözün başlarında bahsettığımız kitapta da olduğu gibi. Kanatlanıp giden saksâğanın ardından yine kimsenin onu fark etmeyişi, bu ko-nudaki düşüncesini doğruladı. İşte bu ufak çaplı tahlilden dolayı olsa gerek o sırada yaşadıklarını hiç kimseye anlat-madı ve sessiz kalmayı yeğledi. Çünkü anlamıştı ki o da kendisi gibi bir gölge olan Üsküplü Ahmet Ağâh ile Yahya Kemal Beyatlı'nın dümenine geçtiği "Sessiz Gemi"nin sessiz mürettebatıydı bazen...

Günün son zilin çalmasıyla sabah-kinden çok daha hızlı adımlarla yürüye-rek okuldan çıktı ve tramvaya bindi. Yo-rucu bir gündü ama yorgunluğunu alan en güzel şeyin şiiir olduğunu biliyordu. Okuldan eve gelene kadar gölgelerin ve şiiirlerinin birbirinden güzel ahengini tramvayın içindeki tıklım tıklım kala-balığın gürültüsüne tercih ediyordu. Velinimetinin, Attila İlhan kadar göl-gesi Ali Kaptanoğlu'nu da çok sevdiğini hatırladı. Hoş, ikisi de aynı kişiydi ya! Olsun, varsın bir şiiir okuyuversin bana diye düşündü. Çok geçmeden Ali Kap-tanoğlu başladı şarkısına:

"Nasıl iş bu
Her yanına çiçek yağmış
Erik ağacının
Işık içinde yüzüyor
Neresinden baksan
Gözlerin kamaşır
Oysa ben akşam olmuşum
Yapraklarım dökülüyor
Usul usul
Adım sonbahar"

Şiiir bitti ama düşünceleri bitmemiş-ti. "Adım sonbahar" diye tekrarlardı.

"Adım sonbahar" "Adım..." Kim oldu-ğunu hatırlamıştı sonunda! Yağmurlu güz akşamlarında ay gibi parıldaayan bir gölgeydi o. Fakat bir gölge nasıl olur da parıldardı? O parıldaabiliyordu işte. Bunu kendisine bahşedilmiş bulun-maz bir nimet, unutulmaz bir güzellik olarak nitelendiriyordu. Soyadını daha çok sevdiğinden olsa gerek aklına önce "Aycıl" olduğu geldi. Evet, adı sonbahar soyadı ay misali parlak olan ve sözün başından beri bu hikâyeyi kaleme alan gölge, Eylül Aycıl'dan başkası değildi. Bu raddeye kadar kimi yerlerde kendini üçüncü bir şahıs olarak anlatmıştı tıpkı şu anda olduğu ve sonrasında da olaca-ğı gibi. Velinimet, kendi ismini vermek istemediğinden ona böyle bir teklifte bulunmuştu. Aslına son derece sadık olan Aycıl da bu teklifi seve seve kabul etmişti. İşte bu şekilde velinimet, ilk kez üzerine düştüğü deneme tadındaki bu öyküde başkahraman ve anlatıcı olarak gölgesini seçmiş ve bu raddeye kadar zannederse hiç de fena gelmemişti.

Gölge, Ali Kaptanoğlu'na son derece müteşekkîr bir şekilde evine geldi ve yemek yedikten sonra bu yorucu günün geri kalanını uyuyarak geçirmeye karar verdi. Ancak uyumadan önce yapması gereken ufak bir şey olmalıydı. İşte sıra, en başından beri zikrettiğimiz o kitaba gelmişti! Odasına geldiğinde kitaplığın-da onu karşılayan Livaneli'nin "Gölge-ler"ine doğru koşar adım ilerledi ve san-ki görünmez bir bağla bağlanmışçasına sıkı sıkı sarıldı kitabına. Dünyada hiçbir sarılma bu kadar derinden hissedilme-miş olsa gerekti. Bu, gölgelerin sarılma-sıydı. Kitapta bahsedildiği gibi onların ismi var cismi yoktu belki ama şundan kesinlikle emindi ki onların cismi olan bir insandan çok daha fazla hissi olma-lıydı... "Gölgeler"i kitaplığının en güzel köşesine yerleştirdikten sonra onlara son kez tebessüm etti ve kitabın kapa-ğındaki gölgeler arasında en büyük olan ve en önde yer alan deniz gözlü kah-ramanına askeri bir selam verip başını yastığa koydu. Sabah uyandığında rüya-sına dair hatırladığı tek şey, çok sevdiği gölgelerle olan uzun bir sohbetin ardın-dan, bugün dakikalarca gölgesine ve aslına seslendiği Asım Us'un büyük bir şefkatle başını okşuyor olmasıydı. Anla-şılan, gölgeler onu rüyasında bile yalnız bırakmamıştı!

NİCE OLUR ?

Diriğ ettin bulgurumu, aşımı
Bundan sonra yoldaş olsan nice olur?

Gam doldurdun bağbanımı, bağımı
Bundan sonra yediveren gül olsan nice olur?

Akıttın kanlı yaşımı
Bundan sonra inci olsan nice olur?

Dilimden döküldü billur
Bundan sonra kırsan nice olur?

Aklımı aldın başımdan
Bundan sonra divane desen nice olur?

Yoluna serdim gönlümü
Bundan sonra basıp geçsen ne olur?

Ağuşumda sakladığım sümbülleri
Bundan sonra dersen nice olur?

Gamzelerimde biriktirdiğim yaşımı
Bundan sonra silsen nice olur?

Figan ettiğim âh-u zarı
Bundan sonra yere çalsan nice olur?

Bülbül olup dile gelen yüreğimi
Bundan sonra lâl etsen nice olur?

Sevda dedim eline verdim
Bundan sonra Mecnun olsan nice olur?

Derviş olup düştüğüm çölleri
Bundan sonra gülizâr etsen nice olur?

Bak başımda mezar taşı
Bundan sonra gelsen nice olur?

SÖZÜN ÖZÜ

Acı bir hikâyenin adıdır “Bulunmaz Hint Kumaşı”

Piyasada çok zor ve ender bulunan ya da bir benzeri daha bulunmayan, maddi ve manevi olarak üstün değere sahip canlı veya cansız bir eşya veya nesne için kullandığımız bir deyim vardır: **“Bulunmaz Hint Kumaşı.”**

Bu deymi zaman zaman gündelik hayatımızda kinaye amacıyla da kullanırız. Kendini, aklını, özelliklerini çok değerli sanan, **“Ben olmazsam hiçbir şey yapamazsınız”** düşüncesiyle üstünlük kompleksi taşıyan, oysa hiçbir özelliği ve yeteneği olmayan insanlar için, **“Kendini bulunmaz Hint kumaşı mı sanıyorsun?”** şeklinde kinayeli bir ifade kullanırız.

Peki, bu deyim nereden kaynaklandığını ve ne amaçla söylendiğini hiç düşündünüz mü? Doğrusunu söylemek gerekirse, okuduğum bir yazıya kadar ben de hiç düşünmemiştim. **“Bulunmaz Hint Kumaşı”** deyiminin ardında acıklı bir hikâye olduğunu, o yazıyı okuyana kadar bilmiyordum.

Evet, hüzünlü ve acıklı bir dramın ardından söylenen bu deymi sizlerden de birçoğunun hiç bilmediğine, hiç duymadığına eminim.

Deyimin Kökeni ve Tarihsel Arka Planı

“Bulunmaz Hint Kumaşı” deyiminin çıkış noktası, 18. yüzyılın ikinci yarısında Hint kumaşının bir anda piyasadan çekilmesi üzerine dillendirilerek günümüze kadar gelmiştir. Neden mi oldu? Nasıl mı oldu? Bazı internet sitelerinden derlediğim yazıyı gelin birlikte okuyalım.

Sömürgeci devletlerin başında gelen İngilizlerin dünya üzerinde sömürge amacıyla işgal ettiği ve en fazla acı çektiği ülkelerden biri de Hindistan’dır. İngilizlerin Hindistan’ı işgal ederek sömürge altına alışı, 1612’de British East India Company şirketi aracılığıyla başlar. British East India Company şirketi, 17. yüzyıl boyunca ülkenin önemli şehirlerinde ticari merkezler kurar. Hindistan, demir, kömür gibi madenlerin işletilmesiyle birlikte çay ve pamuk üretimi açısından da oldukça bereketlidir.

1757 yılında şirket, artık neredeyse bir devlete dönüşmüştür. İngilizlerin düzenli ordularının karşısında küçük Hint prenslikleri bir bir düşmektedir. 1803 yılına gelindiğinde ise İngilizler, Hindistan’ın Pencap bölgesi hariç

ülkenin genelini sömürgeleştirmiştir. Pamuk üretimi oldukça kazançlı bir sektördür. Hindistan’ın verimli topraklarında ucuz iş gücüyle üretilen pamuklar gemilerle İngiltere’ye götürülerek kumaş yapılmaktadır. Tekstil fabrikalarında üretilen bu kumaşların yine Hindistan’a pazarlanması planlanmıştır. Ancak bu girişim, İngilizlerin büyük bir hayal kırıklığı yaşamasına yol açar. Çünkü Hintliler, ucuz olmasına rağmen İngiliz kumaşını beğenmiyor ve daha pahalı olduğu halde yerli ürünlerini almayı tercih ederler. Ülkede bir türlü ithal kumaş kullanımı yaygınlaşmamaktadır.

İngilizlerin Vahşi Yöntemi ve Deyimin Ortaya Çıkışı

Bu durum karşısında İngilizler ne yapmıştır dersiniz? İşte dram kokan hikâye tam da bu noktadan sonra başlamıştır.

İngiliz şirket yönetimi, Hintlilere yönelik çok caydırıcı bir yonteme başvurur. Hint kumaşını piyasadan kaldırmak ve kendi ürettikleri kumaşları satabilmek için canice bir yonteme başvururlar. El tezgâhlarında kumaş dokumalarını engellemek için Hintli çıkırıçılarının parmaklarını kestirirler. Düşüm atmalarını engellemek amacıyla özellikle de başparmaklarını kesmişlerdir. Parmak dışında eli ve kolu kesilenler de vardır.

Parmakları, eli, kolu kesilenler öyle üç beş kişi değildir; bunların sayısı neredeyse 100 bin kişidir. On binlerce insan bu caniliğe kurban gitmiştir. Hintli çıkırıçılarının parmakları, eli, kolu kesilmesinin ardından Hint kumaşını birden ortadan yok olur. Artık Hint kumaşını dokuyabilecek ustalar olmadığı için Hint kumaşı da bulunmaz olmuştur. Hint kumaşının yok olmasıyla pazar tamamen İngiliz ürünlerine kalmıştır.

Böylece, İngiliz kapitalizminin bir sonucu olarak **“Bulunmaz Hint Kumaşı”** deymi ortaya çıkar. Açgözlü kapitalizm dedikleri yine kazanmıştır!

Sözün özü olarak, bundan sonra **“Bulunmaz Hint Kumaşı”** deyimini her söylediğimde, parmakları kesilen **on binlerce Hintliyi** hatırlayarak İngilizlerin yaptığı bu insanlık dışı uygulamayı hatırlayacak ve unutmayacağım. Bu acı dolu hikâyenin ışığında, dilimizdeki deyimlerin ne kadar derin ve çoğu zaman trajik kökenlere sahip olabileceğini bir kez daha anlıyoruz.

SALKIM SÖĞÜT RÖPORTAJLARI - 26

GARBİ YELİ YAYIN YÖNETMENİ ÖĞR. GÖR. MEHMET YAŞAR İLE SÖYLEŞİ

"ŞİİR YAZMAKLA ŞAİR OLMAK ARASINDA BÜYÜK FARK OLDUĞU KANAATINDAYIM"

SORU: Mehmet Bey merhaba. Malumunuz, usuldendir, öncelikle okurlarımız sizi tanısin isteriz. Mehmet Yaşar kimdir, diye sorsak neler söylersiniz?

CEVAP: Merhaba kıymetli ağabeyim. Müsaadenizle evvela sualinizde zikrettiğiniz bir kelimeye dikkat çekerek başlamak isterim. Tanımak kelimesi beni hep hüznendirir. İlk gençlik yıllarımda karşılaştığım bir hadis gelir hep aklıma: Kendini tanıyan, Rabbini tanır. Cemil Meriç merhum, o müthiş üslubuyla bu hadisi şöyle şerh eder "En küçük sonsuzla, en büyük sonsuz arasındaki esrarlı ayniyeti ifşa eden büyük

söz. Kendini tanımak, marifetler marifeti." Dolayısıyla kişinin kendini tanıtmamasının, anlatmasının zor bir tarafı vardır bence. Yıllara sârî iştirak etmiş olduğum dost meclislerinde, hürmet ettiğim büyüklerimin genellikle mahcubiyet duydukları ve "biz kimiz ki" kabilinden kaçamak cevaplar vererek birkaç cümleyle geçıştirdikleri bir durumdur kişinin kendinden bahsetmek zorunda kalması. Hâl sâridir demiş eskiler, ister istemez büyüklerimizin halleri bizlere de sirayet ediyor şükür. Ancak sizin de ifade ettiğiniz üzere usuldendir. Üç beş kelamla bahsedecek olursak: Mehmet Yaşar, 1986 yılında

Osmaniye’de doğmuştur. Doğduğu şehirde başladığı ilköğrenimini ve orta-öğrenimini Adana’da tamamlamıştır. 2005 yılında kaydolduğu Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İşletme Bölümünden 2011 yılında mezun olmuştur. İlkokul müsamerelerinde başlayan mikrofon ile münasebetini üniversite yıllarında daha da pekiştirmiş, radyo/TV programcılığı, seslendirme, sahne sunuculuğu gibi işler yapmıştır. Lisans mezuniyetinin akabinde, aldığı iş teklifi üzerine İstanbul’a giderek ulusal bir yayın kuruluşunun televizyon ve radyosunda haber spikerliği, programlar ve seslendirmeler yapmıştır. Bu arada TRT kökenli duayen spikerlerden bazıları ile aynı stüdyoda çalışma imkânı bulmuş ve onlardan diksiyon/seslendirme eğitimleri almıştır. 2014 yılından bu yana da Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi Basın, Yayın ve Halkla İlişkiler Biriminde öğretim görevlisi olarak vazife yapmaktadır. Ayrıca Türkiye Yazarlar Birliği Kahramanmaraş Şubesi Başkan Yardımcısıdır ve Garbi Yeli isimli kültür, sanat, edebiyat sayfasının da yayın yönetmenidir. Eskilerin tabiriyle tercemeihâlimiz kısaca böyledir.

KAHRAMANMARAŞ’A GELMEMLE BERABER FİDAN AĞACA DÖNMEYE BAŞLADI

SORU: Kahramanmaraş’ta biz sizi daha çok sahne sunuculuğunuzla, şiir yorumculuğunuzla tanıyoruz. Bununla birlikte yıllardır kültür ve edebiyat camiasının içindesiniz. Edebiyatla alâkanız ne zaman başladı, nasıl filizlendi?

CEVAP: Bu alâka aslında ilkokul yıllarına dayanıyor. İlkokul 1. sınıfta ezberlediğim bir dördlüğü okumamla başlayan bir hikâye bu. 2. sınıfta İstiklal Marşımızı 10 kıta şeklinde ezberleyip okumuştum. Öğretmenim de bende bu şiir sevgisini ve okuma kabiliyetini fark edince, müsamerelerde, etkinliklerde, kutlama programlarında hep şiir okuyan kişi oldum. Bu durum er-

ken yaşta pek çok farklı şiir ve şairle tanışmama vesile oldu. İlkokulda atılan bu tohum, ortaokul ve lise yıllarında göverdi, göverdi ve 2005 yılında Kahramanmaraş’a gelmemle birlikte fidandan ağaca dönmeye başladı diyebilirim. Üniversite tahsilimi Kahramanmaraş’ta, şiirin ve edebiyatın başkentinde yapmak benim için büyük lütuftur. Burada Türkiye Yazarlar Birliği Kahramanmaraş Şubesi başta olmak üzere pek çok edebiyat ve sanat ortamı, pek çok şair ve yazarla tanışma imkânı buldum. Ta ortaokul yıllarına uzanan radyoculuk hikayesi de Kahramanmaraş’ta farklı bir boyuta taşındı. Daha profesyonel işler yapmaya başladım. Çeşitli radyolarda şiir, türkü, edebiyat ve sanat içerikli programlar yaptım. En uzun süre de Radyo Gönül’de yaptım, zikretmezsem vefasızlık olur belki. Ayrıca üniversitede aynı dertlerle dertlenen arkadaşlarımızla birlikte Öğr. Gör. İsmail Göktürk hocamızın danışmanlığında Kültür ve Medeniyet Öğrenci Topluluğu isminde bir topluluk kurmuştuk. Bendeniz de kurucu başkanı olmuştum topluluğun. Bu topluluk bünyesinde onlarca faaliyet icra ettik. Hepsi de kültür ve medeniyet dairesi içerisinde dertlendiğimiz konularla ilgiliydi. Tarihten edebiyata, mimariden musikiye pek çok konuda programlar tertip ettik. Laf yerinde açılır derler, tam bu noktada benim için kıymetli bir hatırayı da paylaşmış olayım. Türk şiirinin çınarlarından merhum Bahaettin Karakoç’u ağırlamıştık üniversitede. 2008 ya da 2009 yılıydı. Söyleşi programıydı. Ben de programda şiirlerini okumuştum. Şiir bittikten sonra rahmetli Karakoç “Yahu bu adam şiir okumak için yaratılmış.” demişti. Sonrasında da irtibatımız devam etti tabi. Meşhur Dolunay Şiir Şölenlerinin sonuncusunu da benim sunmamı, kendi şiirlerini benim okumamı istemişti. Çok şükür o da bize nasip oldu.

YILLAR VARKİ YAZI YAZMA ORUCU TUTUYORUM

SORU: Okuma, seslendirme tamam

da yazma konusunda nerede duruyor
Mehmet Yaşar?

CEVAP: Aslında yıllar var ki yazı yazma orucu tutuyordum. Bazı elzem durumlar haricinde bu orucumu tutmaya devam ettim. İçimde hep bir beklenti vardı. Zamanı kolluyordum belki, belki de bir zemin beklentisi içindeydim bilemiyorum. Ama kendimle yaptığım iç konuşmalarda Cenab-ı Allah ömür verirse 40 yaşı itibarıyla yazmaya başlayacağıma dair bir duygu, bir iç sesle muhatap oluyordum. Belki de tembelliğimin ürettiği mazeretlerden biriydi bu. Fakat bu yıl, içimde garip kıpırdanmaların olduğu bir yıl olarak geçiyor. Yıllardır yazmasam da ileride bir gün yazarım diye biriktirdiğim notlarla dolu heybem. Boş da durmadım yani bunca yıl. Notlar aldım, fişler biriktirdim kendimce. Ve şimdi içimde garip bir yazma arzusu beni dürtükleyip duruyor. Anladım ki 40 yaştan eşindeyim. Kırk sayısı hikmetli bir sayı malum. Bir yerde okumuştum: İnsanda bedenî olgunluk 23 yaşında, aklı olgunluk 33 yaşında, ruhî olgunluk 40 yaşında olurmuş. Peygamberimiz (s.a.v)'e risalet vazifesi 40 yaşında verilmiş. Ayette de geçtiği gibi Musa (a.s) Tur Dağ'ında 40 gece geçirmiş. Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Hâsılı, sanki 40 yaştan getirdiği bir his kapladı her yanıma. Yıllardır biriktirdiğim ve yazılmayı bekleyen notlar birer birer aklıma üşüşür oldu. O notlar aynı zamanda izlerle dolu. Hatıraların, portrelerin, kitapların, yazıların, şiirlerin ruhumda bıraktığı izlerle. Bu notlar bir şekilde kelimelere dökülecek gibi görünüyor. Hayırlısı diyelim. Bunun yanında şiirle de her daim hemhâliz. Elbette bir şeyler karalıyoruz. Bir ara rubai yazıp duruyordum. Adım dostlar arasında rubaiciye çıkmıştı. Zaman zaman şiir yazdığımız oluyor ama şiir yazmakla şiir olmak arasında büyük bir fark olduğu kanaatindeyim. Kendimi şair olarak tavsif etmekten edep ederim. Şairlik büyük bir makamdır nezdimde. Şüphesiz şiir de bizleri bu topraklarda tutan en temel unsurdur bence. Dilin

mayasıdır. Bu mayayı hamurumuza karan da şairlerdir. Onların gücü, dilin gücüdür. Dolayısıyla milletin gücüdür. Onların varlığı, dilin, yani dinin, yani milletin varlığıdır. Bendeniz kalemin hakkının, kılıcın hakkından fazla olduğuna inananlardanım. Ve ısrarla diyorum ki devletiebedmüddetin teminatı şiirlebedmüddettir. Geleneğiyle moderniyile, divanıyla tekkesiyle, tanzimatiyla ikinci yenisiyle, Türk şiiri, şiirlebedmüddet vasfıyla Türk devletinin de Türk milletin de varlık teminatıdır.

“GARBİ YELİ” MARAŞI SERİNLETİĞİ GİBİ BİZE DE BİR FERAHLIK VERDİ

SORU: Gelelim Garbi Yeli'ne... Mehmet Bey, siz aynı zamanda Garbi Yeli isimli bir kültür sanat sayfasının da yayın yönetmenliğini yürütüyorsunuz. Salkım Söğüt'ün kardeşi olarak gördüğümüz Garbi Yeli'nden de bahseder misiniz okuyucularımıza?

CEVAP: Değerli ağabeyim, malumunuzdur, matbuat dünyamızda gazetelerimiz öteden beri birkaç sayfa da olsa kültür sanat içeriklerine yer verirler. Bazı gazetelerin kültür sanat sayfaları, koca koca mecmuaları sollayacak kalibrede işler de çıkarır. Hatta kitap ekleri, tarih ekleri ve kültür sanat ekleri çıkaran gazetelerimiz de var. Kahramanmaraş'ta da mahalli düzeyde çıkan gazeteler, öteden beri bu hassasiyeti muhafaza eder. Öyle ki Andırın Postası'nın İkinci Yazıları, bir döneme damga vurmuş, ulusal çapta alâka görmüş, bağrından pek çok şair ve yazar da çıkarmıştı. Ali Büyükçapar hocamız yaklaşık 15 yıl boyunca Milcan'ı çıkarırdı. Sizler MESDER bünyesinde Salkım Söğüt'le 25. sayıyı geride bıraktınız, 26. sayının mülakatını yapıyoruz. Bizler de Türkiye Yazarlar Birliği Kahramanmaraş Şubesi mensupları olarak dostlarla bu geleneği sürdürelim istedik. Bu duyguyla dostlarımızın fikirlerini aldım ve bir mahalli gazetede haftalık kültür sanat edebiyat sayfası çıkarabileceğimize karar verdik. Kahramanmaraş'ta

ya da pek çok şehirde, okuyan, düşünen, eli kalem tutan pek çok dostumuz vardı. Kimle görüştüyssek destek sözü aldık. Sayfanın bir de ismi olsun dedik. Bu isim Kahramanmaraş'ı çağırırsın, bilindik bir isim olsun istedik. Aklımıza Kahramanmaraş'ı sıcaklara karşı bir nebze serinleten, şiirlere, romanlara, türkülere konu olmuş garbî yeli geldi. Bu isim Maraş'ı serinlettiği gibi bize de bir ferahlık verdi. Hemencecik alıştık Garbi Yeli ismine. Batıdan esen yel anlamına gelen Garbî Yeli ibaresindeki -i- her ne kadar literatürde şapkalı, yani uzatılarak geçse de halkımız bu uzatmayı kısarak -i-'yi uzatmadan telaffuz etmektedir. Biz de bu şekildeki bir imlâ ile hareket etmeyi tercih ettik. İlk sayımız 20 Haziran'da çıktı. O günden itibaren her hafta Cuma günleri Türkiye Yazarlar Birliği Kahramanmaraş Şubesinin bir yayını olarak Manşet gazetemizin sayfalarında ve internet sitesinde okuyucuyla buluşuyor Garbi Yeli. Gayret bizden, tefvîk Allah'tan... Bu vesileyle TYB Kahramanmaraş Şube Başkanımız Enver Çapar ve sayfanın hazırlanmasında en büyük yükü omuzlayan editörümüz Ufuk Türk başta olmak üzere sayfamızda eserlerini paylaştığımız tüm şair ve yazar dostlarımıza, okuyucularımıza, tabi bir de Manşet gazetesi ailesine teşekkürü bir borç bilirim.

HASBÎ DOSTLUK, ADAM YETİŞTİREN BİR OCAKTIR “DÜKKÂN”

SORU: Mehmet Bey, siz aynı zamanda TYB Kahramanmaraş Şube Başkan Yardımcısısınız. TYB ile ya da rahmetli Ahmet Doğan İlbey'in tabiri ile söyleyecek olursak “dükkan”la nasıl tanıştınız? Sizin edebi ve fıkri birikiminize o cemiyetin nasıl bir katkısı olmuştur?

CEVAP: Ali ağabeyciğim, az önce bahsettiğim gibi bendeniz Kahramanmaraş'a 2005 yılında üniversite tahsili için geldim. 2005 yılının Ağustos ayında. Aynı yıl, henüz daha Kahramanmaraş'a gelmeden, bir dergide Ali Yurtgezen hocamızın yazılarıyla karşılaştım. O

yazılardan çok istifade ettim. Ali Yurtgezen hocamızın da Kahramanmaraşlı olduğunu, Kahramanmaraş'ta yaşadığını öğrenmiştim. Allah nasip etti, Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesinde talebe olduk. Kahramanmaraş'a gelince ilk yaptığım işlerden biri Ali Yurtgezen hocayla irtibata geçmek oldu. Tanışmak, sohbet etmek, yazılarının yanı sıra rûberû da görüşerek istifade etmek istedim. Bir vesile telefon numarasına ulaşıp aradım. Ali hocam TYB Kahramanmaraş Şubesinin kurucusuymuş. Böylelikle TYB ile dolayısıyla “dükkan”la tanışmış olduk. Sonrası malum öğrencilikten bu zamanlara uzanan bir dostluk bağı. Sizin de ifade ettiğiniz gibi Ahmet Doğan İlbey ağabeyimiz “dükkan” derdi, “fikir ve gönül talimi yapılan dükkan”. O dükkanda bir şeyler alınıp satılmaz, paylaşılır. Herkes heybesinde ne varsa döker ortaya hesapsızca. Fikir paylaşılır, şiir ve yazı paylaşılır, bilgi paylaşılır, nezaket paylaşılır, gönül paylaşılır, en önemlisi de dostluk paylaşılır. Hasbî dostluk. Adam yetiştiren bir ocaktır dükkan. Hamı olgunlaştıran, çiği piştiren bir ocak... Hacı Bayram hazretin ifadesiyle “ulu bir şâr”dır orası. Bize emeğini, katkısını anlatmaya dilimiz, kalbimiz kifayet etmez. Sadece müteşekkir olduğumuzu ifadeyle iktifa edelim. Ali Yurtgezen ve Muzaffer Gözükara hocalarımızın şahsında bütün büyüklerimize ve dostlarımıza müteşekkiriz.

GENÇLER YARINLARIMIZ, GELECEĞE DAİR TAŞIDIĞIMIZ ÜMİTLERDİR

SORU: Siz üniversitede vazife yapıyorsunuz. Gençlerle iç içesiniz. Gençlerin edebiyata, kültür ve sanata ilgileri ne durumda? Nasıl görüyorsunuz?

CEVAP: Gençler yarınlarımızdır. Geleceğe dair taşıdığımız ümitlerdir onlar. Fakat değerli ağabeyim siz de bilirsiniz ki öteden beri bu tarz meselelere alaka gösterenlerin sayısı hep sınırlı olmuştur. Bunda çok çeşitli etkiler söz konusu tabi. Aile, okul, müfredat, öğ-

retmenler, çevre, toplum yapısı, zaman, devletin tutumu vesaire vesaire. Bu başlıkları çoğaltmak mümkün. Değişmeyen tek şey değişimin ta kendisidir, diye klasik bir ifade vardır. Ancak günümüzde değişimin bile bu kadar hızlı değişimden başı dönüyordur herhalde. İnsanlık tarihi bu kadar kısa zamanda böyle büyük bir değişime zannımca ilk defa şahit oluyordur. İnternet, sosyal medya, yapay zeka... Doğru kullanıldığında doğru işler yapılabilir belki ama her halükârda sanal bir ortam. Gözün göze, dizin dize, kalbin kalbe değdiği, samimi ortamlar kurmak zorundayız. Sanal dostluklar, sanal sevgiler bir yerde gerçeği yansıtmıyor, eksik kalıyor, tavsıyor. Büyük büyük, şaşaalı, çok para harcanan faaliyetler yerine sohbet ortamları kurmak zorunda olduğumuz kanaatindeyim. Yoksa salonlar, meydanlar dolup dolup boşalıyor ve geride insanda nasıl bir iz kaldığı meçhul. Dolayısıyla gençleri kalbinden yakalayacak dostluk meclislerinin, sohbet meclislerinin varlığı elzemdir diye düşünüyorum. Ve bu tarz meclislerin sayısının artmasını temenni ediyorum. Bu noktada TYB gibi MESDER gibi gönüllü kuruluşlar önemli bir vazifeyi ifa ediyor bence. Belli konuların, belli tarihlerde, belli konuşmacılarla ele alındığı faaliyetlere ilave olarak dostluk ve sohbet meclislerinin oluşturulması ihtiyacı gözden kaçmamalı.

DAHA FAZLA SOHBET, DAHA FAZLA ÜNSİYET, DAHA FAZLA KALBE DOKUNMAK GEREKİYOR

SORU: Son olarak Salkım Söğüt okurlarına ve genç kalemlere neler söylemek istersiniz?

CEVAP: Peygamberimizin bir nasihatı aklıma geldi Ali Ağabey, “Beş şey gelmeden önce, beş şeyi ganimet bil: ihtiyarlığından önce gençliğini, hastalanmadan önce sıhhatini, fakirliğinden önce zenginliğini, meşgul zamanlarından önce boş vakitlerini ve ölümünden önce hayatını!” Niyetim bu hadisten yola çıkarak nasihatler dizmek değil.

Hâşâ haddim de değil. Derdimiz var, dertliyiz, derdimizi paylaşmak. Burada aslında bir noktaya dikkat çekmek istiyorum ki o da zaman. Zaman hakikaten su gibi akıp geçiyor. Günümüz dünyasının moda anlayışı, özellikle sosyal medya gibi sanal ortamlarla zamanımızı boş geçirmemiz için elinden geleni yapıyor. Bunun için her türlü argüman önümüze sürülüyor. Mâlâyânî, çağın en büyük hastalığı olmuş durumda. Buna iki şekilde mukavemet gösterebiliriz diye düşünüyorum. Birincisi okumak, ikincisi insana temas etmek. Okumak, kitap okumak, “Kitâbî” okumak, eşya-yı, tabiatı, zamanı, insanı okumak... Yazmak da bu anlamda doğru okumayı teşvik eden, disipline eden bir eylem olarak çok kıymetli. İnsana teması ise şunun için önemsiyorum: az önce ifade ettiğim sanal ortamlar insanı insandan uzaklaştırıyor, paylaşmayı azaltıyor, samimiyeti unutturuyor. Bu hassasiyetleri yeniden yakalamamız gerekiyor. Daha fazla sohbet, daha fazla ünsiyet, kalbe daha fazla dokunmak gerekiyor. Bu vesileyle tüm Salkım Söğüt okurlarına, yazarlarına, şairlerine ve emeği geçenlerine selamlarımı, hürmetlerimiz arz ediyorum. MESDER ailesine de; Kahramanmaraşımıza, güzel Türkçemize, Türk şiirine, Türk edebiyatına, cemiyet hayatımıza katkılarından ötürü şükranlarımı sunuyorum.

Bu güzel söyleşi için teşekkür ederim

Ben de size teşekkür ederim kıymetli Ali ağabeyim, sa'yiniz meşkûr, emekleriniz mebrûr olsun.